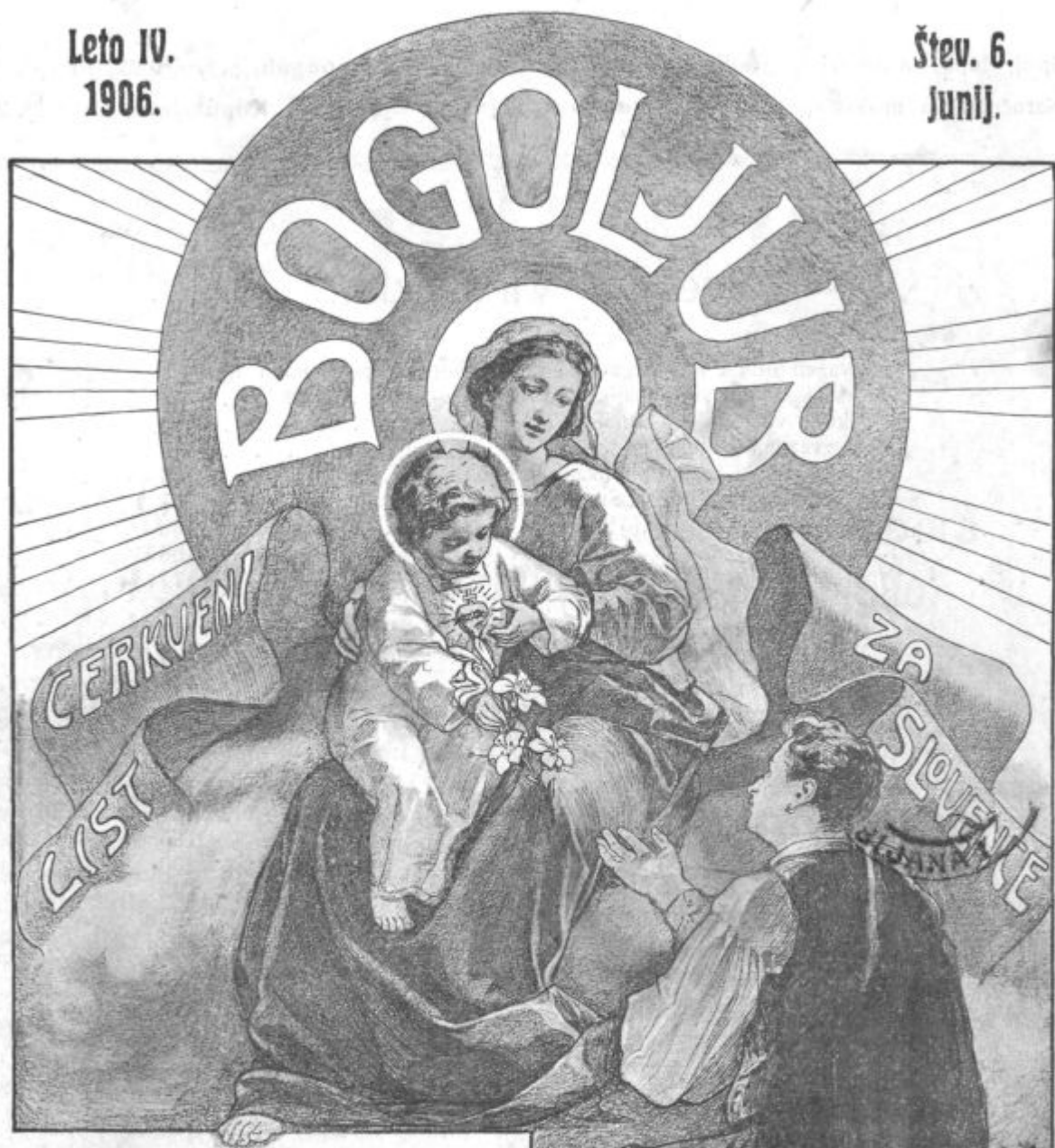

Leto IV.
1906.

Štev. 6.
Junij.

... Urejuje Janez Ev. Kalan ...
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Izdaja „Katoliška bukvarna“.
V Ljubljani, 1. junija 1906.

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin. — Za
Nemčijo 2 K 8 vin. — Za Ameriko
in vse ostale kraje pa 2 K 60 vin.

Trnkózoly

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: **Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, p. Smlednik, (Kranjsko.)**
Naročnina in inserati pa: **Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.**

Vsebina VI. zvezka:

	Stran
Velevažen odlok kongregacijskega sv. zbora o pogostnem in vsakdanjem sv. obhajilu	161
Vojakovo večerno sv. obhajilo	163
Moja zvezda. (Pesem.)	164
Poglej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!	164
Odpev k litanijam presv. Srca Jezusovega. (Pesem.)	167
Srečen padec	168
Kakšna smrt!	168
Novi odpustki za dan prvega sv. obhajila	171
Naj grem s teboj . . . (Pesem)	172
III. shod voditeljev Marijinih družb	172
K Jezusu po Mariji!	174
Čujte, čujte	176
Življenje blaženega župnika Janeza Vianeja	176
Spomini s katoliškega shoda na Dunaju	179
Poročila iz kitajskih misijonov	181
Irski kralj Malahy in kralj večnosti	183
Vprašanja in odgovori	185
Razgled po Cerkvi	186
Drobtine	190
Odpustki meseca maja 1906	192
V molitev se priporočajo	192
Zahvale	192
Darovi	192

Klaverjeva družba za afriške misijone!

Ako vleče koga srce, da bi žrtvoval svoje življenje iz ljubezni do najbolj zapuščenih ljudi v Afriki, in da bi pomagal vse svoje žive dni afriškim misijonarjem in misijonarskim sestram, opozarjamo ga na Klaverjevo družbo. Kaj je to, boste vprašali? To je od apostolskega sedeža potrjena ženska družba v pomoč afriškim misijonom. Ima že dva novicijata, enega v Rimu, drugega pri Mariji Sorg blizu Solnograda. Sprejemajo se jako vestno vzgojene gospice, posebno one, ki znajo več jezikov. Tiskan pouk o pogojih za vsprejem je vedno na razpolago. Kdor želi biti vsprejet naj se blagohotno obrne na

Grofica Marija Terezija Ledóchowska, Rim, via dell' Olmata 16.

Velevažen odlok kongregacijskega sv. zbora o pogostnem in vsakdanjem sv. obhajilu.

Sveti tridentinski zbor pravi, v svesti si neizrečnega bogastva milosti, ki ga dobivajo verni kristjani iz sv. obhajila: »Sveti zbor bi želel, da bi verniki **vsakikrat pri sveti maši** ne samo duhovno, marveč tudi resnično prejemali Najsvetejše.« Te besede izražajo dosti jasno srčno željo svete Cerkve, da bi se **vsil verniki vsak dan** krepčali s to nebeško hrano in zajemali iz nje vedno obilnejših sadov posvečenja.

Ta želja sv. Cerkve izvira iz tistega plamenečega hrepenenja, ki je ž njim Kristus postavil ta nebeški Zakrament. Kristus je večkrat in dosti jasno povedal, da je treba pogosto uživati njegovo meso in piti njegovo kri. To je kruh, ki je z nebes prišel; ne kakor so jedli vaši očetje mano in so umrli; kdor je ta kruh, bo živel vekomaj.« (Jan. 6. 59.) Iz tega, da je primerjal angelsko jed s kruhom in mano, so učenci lahko spoznali, da mora krščanska duša **vsak dan uživati nebeški kruh, kakor se mora telo vsak dan hraniti s pozemskim kruhom in kakor je bila Hebrejcem v puščavi mana vsakdanja hrana.** Tudi ko molimo v Gospodovi molitvi »daj nam danes naš vsakdanji kruh«, pravijo sv. očetje skoraj soglasno, da moramo misliti bolj kakor na navadni kruh, ki je hrana telesna, na evharistični kruh, ki naj bi bil sleharni dan našim dušam v hrano.

Hrepenenje Jezusa Kristusa in Cerkve, naj bi verniki vsak dan pristopali k mizi Gospodovi, pa v prvi vrsti ne izhaja odtod, da bi tako skazovali Gospodu čast in spoštovanje ali da bi bilo sv. obhajilo nekako plačilo, nekako darilo za čednosti vernikov. Marveč poglavitni namen je, da bi se verniki po svetem zakramentu združili z **Bogom, dobili tako moči zoper poželenje, očiščevali se vsakdanjih malih grehov in obvarovali se večjih grehov**, ki jim je podvržena človeška slabost. Zato sveti tridentinski zbor imenuje Evharistijo »lek, ki nas očiščuje vsadanjih napak in varuje smrtnih grehov.«

To božjo voljo so prvi kristjani dobro spoznali in vsak dan pristopali k mizi življenja in moči. »Bili so stanovitni v nauku apostolov in združeni v lomljenju kruha«, pravi o njih Dejanje apostolov (2, 42.). **Tudi v naslednjih stoletjih** se je to godilo v velik prid popolnosti in svetosti, kakor izpričujejo sv. očetje in cerkveni pisatelji.

Ko pa se je začela sčasom ohlajati pobožnost, zlasti, ko se je jel vsepovsod širiti kužni janzenizem, so se začeli prepirati o razpoloženju (dispozicijah), ki je potrebno za pogosto in vsakdanje sv. obhajilo, in so stavili vedno večje in težje zahteve. Ti prepiri so dosegli, da je bilo vedno manj

takih, ki so se zdeli vredni, da bi vsak dan prejeli presveto Evharistijo in zajemali iz zveličavnega Zakramenta obilnejše sadove; drugi pa so bili zadovoljni, če so po enkrat na leto, morda na mesec ali kvečjemu vsak teden prejeli sv. obhajilo. Da, tako strogi so bili nekateri, da so celim stanovom zabranjevali pristopati k mizi Gospodovi, tako n. pr. trgovcem in zakonskim.

Drugi pa so zašli v drugo nasprotje. Misleč, da je po božjem pravu zapovedano vsakdanje sv. obhajilo, so poleg drugih proticerkvenih navad tudi na Veliki petek prejeli in delili Evharistijo, da bi tako noben dan ne bil brez sv. obhajila.

Sveta stolica v takih razmerah ni zamenjala svojih dolžnosti. Z odlokom »Cum ad aures« z dne 12. februarja 1679, ki ga je potrdil papež Inocenc XI., je kongregacija sv. zbora obsodila take zmote in zavrгла zlorabe ter je obenem izrekla, da vsi stanovi, tudi trgovci in zakonski, lahko pristopajo večkrat k sv. obhajilu; ozirati se je pri tem seveda na pobožnost posameznika pa na sodbo spovednika. Dne 7. decembra 1690 pa je zavrğel papež Aleksander VIII. z odlokom »Sanctissimus Dominus noster« nauk Bajev, ki je zahteval, da mora imeti najčistejšo ljubezen božjo brez vsakršne napake, kdor hoče pristopiti k sv. obhajilu.

Toda strup janzenizma se še ni popolnporazgubil. Prevzel je bil tudi dobre podvidezom časti in spoštovanja do presv. Evharistije. Tudi še po odlokih rimske stolice je ostalo preporno vprašanje, kakšno razpoloženje je potrebno za večkratno sveto obhajilo. Tako so tudi nekateri sicer izvrstni bogoslovci učili, da naj se dovoli vernikom vsakdanje sveto obhajilo le redko in le pod mnogimi pogoji.

Bili so pa vendar tudi učeni in pobožni možje, ki niso delali toliko težav tej zveličavni in Bogu ugodni navadi. Učili so, da po sodbi sv. očetov ni nobene zapovedi svete Cerkve, da bi bilo treba kakega posebno večjega razpoloženja za vsakdanje sveto obhajilo, kakor pa se zahteva za tedensko ali mesečno, **sadovi pa da so iz vsakdanjega**

mного večji, kakor iz tédenskega ali mesečnega obhajila.

Preporno vprašanje se je v naših dneh še poostrilo. Zato so se najuglednejši možje in dušni pastirji obrnili na sv. očeta Pija X. z živo prošnjo, naj bi on s svojo vrhovno oblastjo razsodil preporno vprašanje o razpoloženju, ki je potrebno za vsakdanje sveto obhajilo, tako da bi se ta tako zveličavna in Bogu ugodna navada ne le zmanjšala med verniki, ampak še bolj utrdila in povsod razširila, zlasti v naši dobi, ko od vseh strani napadajo katoliško vero in je vedno manj resnične božje ljubezni in pobožnosti. Sveti oče srčno želi v svoji skrbi in svojem trudu za krščansko ljudstvo, da bi to **kar najbolj pogosto, tudi vsak dan prihajalo k mizi Gospodovi** in bilo deležno sadov sv. Evharistije; zato je izročil vso stvar kongregaciji sv. zbora, naj vprašanje pretehta in odloči.

Kongregacija sv. zbora se je zbrala dne 16. decembra 1905 polnoštevilno k posvetovanju ter je najskrbneje razmišljala o prepornem vprašanju; pretehtala je resno in vestno vse razloge za in proti in je naposled sklenila in odločila sledeče točke:

1. **Pogostno in vsakdanje sv. obhajilo**, ki ga naš Gospod Jezus Kristus in katoliška Cerkva tako srčno želita, **naj bo vsem kristjanom** kateregakoli stanu ali poklica, **na voljo**; nikomur naj se ne odreka, **kdor je v posevčujoči milosti božji** ter je želi s pravim namenom in pobožnim srcem prejeti.

2. **Pravi namen** pa je tedaj, če kdo želi prejeti sv. obhajilo ne iz navade, ničemurnosti ali človeških ozirov, temveč ker Bog tako hoče, da bi se vedno tesneje z njim v ljubezni združil ter bi z božjim lekoni pomogel svojim slabostim in pomanjkljivostim.

3. Četudi je kar najbolj želeli, da bi bili vsi, ki pogosto ali celo vsak dan prejema jo sveto obhajilo, brez malih grehov, vsaj brez popolnoma radovoljnih, ter brez nagnenja do njih, vendar zadoščuje, **da so vsaj brez smrtne greha** s trdnim sklepom, nikoli več ne grešiti; ako imajo tak trden in resničen sklep, ni mogoče, da se ne bi, če vsak dan prejema jo sveto obhajilo, počasi

bolj in bolj oprostili tudi malih grehov in nagnenj.

4. Ker pa zakramenti nove zaveze sicer vsakikrat podelje milost, kadar jim sami ne delamo ovire, a vendar vedno tem večjo, čim bolj smo pripravljani, zato se je treba **za sveto obhajilo skrbno pripraviti in po sv. obhajilu zahvaliti**, primerno močem, stanu in poklicu

5 Da pa bodo prejeli verniki pogostno in vsakdanje sveto obhajilo z večjo razsodnostjo in večjim zasluženjem, je treba spovednikovega sveta. Vendar naj spovedniki pogostnega ali vsakdanjega obhajila nikomur ne branijo, kdor je v milosti božji in pristopa k sv. obhajilu s pravim namenom.

6. Ker je gotovo, da nas pogostno ali vsakdanje prejemanje sv. obhajila vedno srčneje združuje s Kristusom, da vedno bolj poživlja duhovno življenje, daje dušam več in več čednosti in vedno bolj zagotavlja jamstvo večnega blaženstva, zato naj župniki, spovedniki in pridigarji po priznanih navodilih rimskega katekizma (II. del 60. kogl.) z veliko vnemo opominjajo in navajajo krščansko ljudstvo na to tako pobožno in zveličavno navado.

7. Zlasti naj se pospešuje pogostno in vsakdanje sv. obhajilo po redovnih zavodih; vendar pa zanje ostane v veljavi odlok »Quemadmodum« (S. Congr. Episc. et Regul. z dne 17. decembra 1890). Pospešuje naj se prav tako kar najbolj po semeniščih, ki se v njih pripravljajo gojenci za duhovniško službo; prav tako pa tudi po drugih krščanskih v zgojevališčih.

8. Za zavode s slovesnimi ali prostimi obljubami, ki imajo v pravilih ali konstitucijah ali tudi le v koledarjih zaznamovane gotove dni za sveto obhajilo, ni smatrati to kot zapoved, ampak le kot neko pravilo; predpisano število svetih obhajil naj je najmanj, kar se zahteva od pobožnega redovnika. Zato naj jim bo vedno dovoljeno pogostno ali vsakdanje sveto obhajilo, kakor smo zgoraj določili. Da bodo pa vsi po redovih natančno poznali ta določila, zato naj poskrbe predniki vseh redovnih hiš, da se bo ta odlok vsako leto v osmini sv. Rešnjega telesa redovni družini v domačem jeziku prebral.

9. Vsi katoliški pisatelji pa naj se poslej vzdrže vsakega prepira o razpoloženju, ki je potrebno za pogostno in vsakdanje sveto obhajilo.

Podpisani tajnik svete kongregacije je dne 17. decembra 1905 vse to osebno sporočil sv. očetu, **in sveti oče je odobril in potrdil ta odlok kardinalov ter je ukazal, naj se razglasi**. Kar bi mu utegnulo nasprotovati, naj je razveljavljeno. Tudi je naročil sveti oče, naj se pošlje ta odlok vsem škofom in redovnim prelatom, da ga priobčijo svojim semeniščem, župnikom, redovnim zavodom in duhovnikom. Ko bodo pa poročali sv. stolici o svojih škofijah ali zavodih, tedaj naj tudi poročajo, kako se ta odlok izvršuje.

V Rimu, dne 20. decembra 1905.

Vincenc, kardinal škof palestrinski, prefekt.

C. De Lai,
tajnik.

Vojakovo večerno sv. obhajilo.

Pred več leti pride vojak ob 7. uri zvečer k vojaškemu duhovniku in ga prosi, naj bi mu podelil sv. obhajilo. Začuden ga pogleda duhovnik in pravi, da mora biti vendar tešč, ako hoče prejeti sv. Rešnje Telo. »Častiti gospod«, odvrne vojak, »od včeraj nisem ničesar užil. Ves dan sem imel opravilo

v vojašnici in nikakor nisem mogel prej k vam. Jutri pa na vse zgodaj odrine naš regiment; tako nimam družega prostega časa kot zdajle«. — Ginjen mu podeli duhovnik sv. obhajilo, po katerem je dobri vojak tako zelo hrepenel.

Da bi bilo takih kaj!

Moja zvezda.

Glej, na krilih srebrnojasnih
mesečina je priplula,
in na nebni svod nasula
božja roka zvezd je krasnih.
Ljubko-milo zró z višave
in šepečejo pozdrave.
Kje pa ti si, zvezda moja,
zvezda mila moje sreče?
Kje so skrivna pota tvoja?
Daj, odpri oko blesteče!
Pa, zaman te zgoraj iščem,
na visoki nebni svod
ni postavil te Gospod,
ti goriš le pred svetiščem.
Večna luč, ti zvezda moja,
sveta je naloga tvoja:
pred oltarjem ti ogrevaš,
Kralja večnosti obsevaš,
njega čuvaš dan in noč.
Mnog poljub hvaležnovroč
pred oltar vzhiteva sveti;
tebi dano je objeti

njega, ki ga ljubim jaz,
vedno zreš v njegov obraz,
v kelih svoje žarke liješ,
krog monštrance venec viješ,
zvezda moja, večna luč.
Ni mi vedno razumeti
zvezdic tam na nebni svodu;
a, kar žarki tvoji sveti
govoré mi o Gospodu,
mi v globine duše gre.
Ti si zvezda moje sreče,
ti mi k srcu govoriš,
v dneh veselja, v dneh nesreče
me tolažiš in krepíš.
Sveti, sveti zvezda moja
pred oltarje n noč in dan,
vence spleta luč naj tvoja,
pevaj slavospev krasan.
Zvezda sreče, v svitu tvojem
dan življenja naj mineva,
žarek tvoj v očesu mojem
v zadnji solzi naj odseva.

S. E.

Poglej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!

Neizmerna je ljubezen Srca Jezusovega, neskončna tudi njegova dobrotá in usmiljenost. Kakor prihajajo iz solnca žarki na zemljo in jo razsvetljujejo ter ogrevajo, da vse zeleni in cvete, tako prihajajo od kraja, kjer Odrešenik stanuje, studenci milosti na vse strani in poživljajo kristjane, ki nanj mislijo, iz daljave nanj gledajo in ga kličejo na pomoč v svojih težavah, če ga ne morejo obiskati. Ko bi mogli pogledati v njegovo delavnico, ki jo ima v vsakem tabernakelju, bi videli, koliko si Gospod prizadene za naše izveličanje. Iz tabernakelja nastavlja povsod mreže, da bi naše duše popolno zase pridobil. Za vse dobrote, ki jih od njega prejemamo,

pričakuje hvaležnosti, priznanja in ljubezni. Da je med nami tako malo poznan, ga boli. Tudi starše boli, če vidijo, da jih otroci vkljub dobrotam in trdom ki so jih imeli zanje, ne marajo in jim niso hvaležni. Kako boli prijatelja, ko spozna, da vkljub vsej požrtvovalni ljubezni, vkljub vsem dokazom resnične vdanosti ni priznanja in se mu vse dobrote z zaničevanjem povračajo. Duhovnika boli, ki se je trudil in iskal izgubljenih, pa ne marajo za njegove besede, ki je skušal obvarovati in ohraniti nedolžne, pa se mu ravno ti umikajo, pred njim beže in nazadnje padejo in zaidejo. Le dobro jim je hotel, dal bi zanje svojo srčno kri, pa nočejo. Pogosto

se takim oči prepozno odpro, ko je čas že zamujen in nedolžnost izgubljena. — Če že ljudje pri mali ljubezni in neznatnih delih, ki jih za bližnjega opravimo, tako bridko čutimo nehvaležnost, kaj čuti šele Jezus pri naši nehvaležnosti! Kaj je vse storil in potrpel in koliko hvaležnosti in priznanja je našel! V primeri z velikostjo ljubezni je njegovo Srce gotovo najbolj pozabljeno srce. Le pogledjte, kako malo ga poznajo po svetu.

Nad 15sto milijonov je ljudi na svetu. Izmed teh je veliko nad polovico paganov in nevernikov, ki niti ne vedo, da živi v svetem Zakramentu njih Odrešenik, ki jih ljubi in je iz ljubezni do njih umrl na križu, da bi jih obvaroval grozne nesreče, večne smrti. Za svojega največjega dobrotnika nimajo besedice hvaležnosti, ne znamenja kakega spoštovanja. Zasmehujejo, zaničujejo in zasramujejo svojega skritega Boga če so morebiti kaj slišali o naši veri in njegovi pričujočnosti. Delo odrešenja, pri katerem je On tolikanj trpel, je tako za mnoge ljudi izgubljeno. Kako žalost dela to dobremu Jezusu, ki je umrl za vse. Nad tristo milijonov je krivovercev in razkolnikov. Ti poznajo svojega Odrešenika; nočejo mu pa vsega verjeti in ne marajo pokorščine skazati njegovim namestnikom. Ali ne boli dobrega Odrešenika, ko vidi, koliko njegovih otrok ga nalašč zapušča in se stavi v nevarnost večnega pogubljenja! Ti ločeni otroci nazadnje tudi ob vero pridejo, kakor nam kažejo dandanes protestanti. Brez Kristusa ni življenja.

Toda med katoliškimi narodi bo Gospod gotovo našel zaslužen priznanje! Saj se ima svet le Njemu zahvaliti za ves napredek in omiko, na katero je tako ponosen. Na križu je On zasadil s svojo krvjo korenine prave omike in znanosti iz katerih je pognala enakost vseh ljudi pred Bogom in s tem prava prostost in bratovska ljubezen, katera naj bi objemala vse.

Brez njega bi bila zemlja zdaj skoro gotovo grozna puščava. Krščanski narodi se bodo torej gotovo v srčni hvaležnosti spominjali največjega dobrotnika človeštva, če vzamemo v poštev le zemeljsko srečo in se

ne oziramo v tem na notranje življenje! Toda kaj vidimo? Vse države so brezverske, to je, ne zmenijo se, če je Bog ali ga ni, brez Boga hočejo postati srečne na svetu. Toda brez Boga raste le zmešnjava in sovraštvo med ljudmi. — Katoliški narodi hočejo Kristusa vreči iz vsega javnega življenja. Pobrali so na Francoskem in drugod cerkvam in samostanom njihovo premoženje, v šoli naj se ne imenuje več ime božje, križ so vrgli na mnogih krajih iz javnih prostorov. Križ jim je preresno znamenje smrti našega Boga, kipi Brezmadežne, spominki svetnikov, teh največjih mož človeškega rodu, so jim le znamenje omejenosti. Toda nesramne podobice, te so dokaz prave naprednosti! Cerkev se pogosto nadzoruje kakor sovražnica javnega blagra, Turkom pa zidajo krščanske vlade nove mošeje, jim napravljajo vlake in ladje, da se peljejo na svoja božja pota v Meko in Medino. — Ni ga večjega razločka, kakor je med vero in nevero, med človekom, ki veruje v Boga, naj si bo drugega veroizpovedanja, in popolnim bogatajcem brez brez vere. Vsak bi torej pričakoval, da se bodo združili vsi, ki še verujejo v Boga, zoper vedno rastoče brezverstvo. Godi se pa ravno nasprotno. V boju zoper cerkev so edini kakor bratje vsi nasprotniki svete cerkve. Judje, protestantje, socialni demokratje, liberalci in bogotajci, vsi so popolnoma edini, kadar je treba cerkvi škodovati. Ravno to nam je pa v gotov dokaz, da je naša vera res od Boga. Saj je rekel Odrešenik: Če so mene preganjali, bodo tudi vas preganjali, če so mene sovražili, bodo tudi vas sovražili. Učenec ni večji, kakor njegov učenik.« — Čudna je res ta vojska zoper Kristusa in njegovo Cerkev. Povsod velja pravilo, da ima vsak pravico do svojega, kar si je pošteno pridobil. Pri cerkvi, samostanih in redovnikih to ne velja. Njim se lahko vzame vse, kar imajo. Anarhista z bodalom v roki ali samokresom v žepu, ki se hoče pregrešiti nad vladarjevo osebo, puste pri miru, dokler dejanj ne vidijo. Pri redovnikih in redovnicah, ki le molijo in posvetijo vse življenje Bogu in sreči bližnjega, pri čemer po-

gosto svoje življenje v nevarnost stavijo, je že sama redovniška obleka sumljiva.

Raznim varuhom države in očem postave se zde hiše molitve pobožnih devic bolj sumljive in nevarne, kakor hiše očitne nesramnosti, katere marsikdaj podpirajo in pospešujejo. Za prostozidarje in razne prekucuhe, ki mislijo na pogin države, ni skoro oblasti, ki bi se jih upala prijeti, vsa skrb se obrača le Cerkvi in njenim zvestim otrokom. — S strahom gledajo nekateri, kako giné spoštovanje do oblasti in postav, trepetajo pred bodali in krogliami anarhistov; da je pa le v Cerkvi prava rešitev, nočejo spoznati. Po velikih mestih, posebno na vseučiliščih, si je postavil duh sveta mesa in napača svoje mogočne in skoro nepremagljive trdnjave; odtod vodi reke blata proti Kristusu in Cerkvi. Kakor moreči sopar se vzdigujejo iz teh mest veri nasprotni nauki, ki jih brezverni časopisi raznašajo do zadnje hribovske vasi. Kamor pride ta sapa, kdor odpre pot takim naukom ali slabim časopisom, in pije iz njih strup mlačnosti in verske brezbriznosti, drevo vere jim je v korenini ranjeno. To se godi zdaj med nami, godi se povsod. Otroci zapuščajo mater in pozabijo na Očeta, pa gine sreča, zadovoljnost in mir.

Jezus pa ostane pozabljen in zapuščen med nami in kliče vsem, ki hočejo spoznati resnico: »Zakaj je bil Izrael v rop? Nad njim so levi rjuli in svoj glas spuščali; njegovo deželo so v puščavo napravili. Se ti ni li za to zgodilo, ker si zapustil Gospoda tisti čas, ko te je po potu vodil? — Mene, studenec žive vode, so zapustili, in si kapnice izkopali, kapnice predrte, ki ne morejo držati vode.« (Jez. 2. 13. ...) Ali ni težko Jezusu, ko vidi vso nevarnost, v kateri se nahajamo, prepad, nad katerim visimo, pa ne more pomagati, ker zanj ne maramo.

Toda, še so kristjani, ki se imenujejo njegovi otroci, ki hodijo v cerkev in upajo enkrat priti v nebesa. Mu bodo gotovo vsaj ti zadostovali za vso pozabljenost in ga tolažili, ko ga svet žali in zapušča. — Mi smo goreči, ko se gre za naš dobiček, vneti za svojo čast, hitri v besedi in dejanju, če nam

drugi delajo krivico ali zadosti ne počaste naše samoljubnosti, kako slabi pa in mlačni, ko je treba braniti čast božjo in odvrniti greh in pohujšanje. Zdi se res, kakor bi bila tudi naša vera nekako jetična in brezplodna. Odkod pač ta žalostna prikazen? Vzrok je prav enostaven.

Notranje življenje kristjanovo je Jezus Kristus sam. Vera, zaupanje, ljubezen in zveza z Jezusom je bilo življenje vernim kristjanom. Odrešenik živi med nami. On je glava, mi udje, katere napolnjuje s svojim duhom in svojo močjo. Rekel nam je: »Ostanite v meni in jaz v vas. Kakor mladika ne more roditi sadu sama od sebe, ako ne ostane na trti, tako tudi vi ne, ako v meni ne ostanete. Jaz sem trta, vi mladike. Kdor ostane v meni in jaz v njem, on rodi veliko sadu; ker brez mene ne morete nič storiti.« (Jan. 15. 4. 5.)

Zvezo med nami in Kristusom pa napravi posvečujoča milost božja; ona nas vcepi Kristusom, ki je poln milosti in resnice. Od njegove polnosti smo vsi prejeli po milosti. To posvečujočo milost smo prejeli prvič pri sv. krstu, izgubljeno pri sv. pokori, pomnožili pri sv. obhajilu in vseh delih prave pobožnosti. Napravila nas je otroke božje in deležne božje narave, in je napravila tesnejšo vez med Kristusom in dušo, kakor je med stariši in otroci ali najboljšimi prijatelji. To je združenje Boga z ubogo stvarjo. Z posvečujočo milostjo vred je prišel Sveti duh v našo dušo, oni duh ljubezni, ki nam daje zaupanje, da smo otroci božji in da bo Bog pomagal, če bomo mi svoje svorili. Zdaj dobimo tudi kakor otroci večjo pravico do dejanske milosti, na ono pomoč božjo, ki nas podpira, da si moramo zaslužiti nebesa. Zdaj ima človek božjo moč v svojih rokah, dela vse, kar Bog od njega zahteva, četudi je to nasprotno njegovi mesenosti. Kakor je duša v telesu, pa ni iz telesa, tako je kristjan na svetu, pa ni od sveta. Posvečujoča milost napravi ono čudovito spremembo na človeku, kakor jo občudujemo v zgodovini krščanstva. — Milost je napravila iz slabih in nevednih ribičev one močne apo-

stole, ki so nesli ime Jezusovo na vse kraje sveta, divjake, ki so bili globoko pogreznjeni v blato strasti, je povzdignila v svete ljudi, ki so živeli pobožno in mirno, kakor bi bili angeli iz drugega sveta, nedolžnim otrokom in slabotnim devicam je dala moč, da so se vojskovali srčnejše kakor največji junaki in trdi vojaki in mogočni cesarji so se vklonili pred njo. — Kar ni zmogel ne meč, ne zlato, ne postava, ne učenost, je zmogla ona skrivna moč, milost, ki prihaja od Kristusa kralja na vse njegove ude. Res nekaj čudovitega je to. Človek postane ves drugačen, božji postane in deležen božje narave in hoče s srčnostjo in stanovitostjo, kar Bog od njega pričakuje. To je novi red, ki ima svoje roj-

stvo na Kalvariji. Svet tega ne razume, če pa sadove gleda, mora reči: To je prst božji!

Kako malo pa verniki med nami poznajo notranje življenje, kako slabo cenijo milost! Jezus je med nami, čaka, da nas more obogatiti z zakladi svoje milosti; čaka pa navadno zastoj. — Kdo more pomagati bolniku, ki noče poslušati dobrega zdravnika in ne mara zdravil, ki bi mu še mogle pomagati? Ali ne napravlja tako obnašanje kristjanov veliko žalost božjemu Odrešeniku? Toliko milosti, toliko ljubezni in priložnosti, pa tako malo sadu. »Mene, studenec žive vode, so zapustili, in si kapnice izkopali, kapnice predrte, ki ne morejo držati vode.«

Anton Oblak.

Odpev k litanijam presv. Srca Jezusovega.

Ne prehitro.

Alojzij Mihelič.

The musical score is written in a two-staff system (treble and bass clefs) with a common time signature (C). It consists of three systems of music. The first system begins with a dynamic marking of *mf* and contains the lyrics: "Ti si nas re - ši - lo, o bo - žje Sr - ce, Svo - jo kri pre-". The second system begins with a dynamic marking of *p* and contains the lyrics: "li - lo za na - še dol - ge. Bo - di za - hva - lje - no, Sr - ce u-". The third system begins with a dynamic marking of *f* and contains the lyrics: "smi - lje - no, o daj na - šim sr - cem, naj za te go - re." The score includes various musical notations such as notes, rests, and bar lines.

Ti si nas re - ši - lo, o bo - žje Sr - ce, Svo - jo kri pre-

li - lo za na - še dol - ge. Bo - di za - hva - lje - no, Sr - ce u-

smi - lje - no, o daj na - šim sr - cem, naj za te go - re.

Srečen padec.

Leta 1849. je nekega dne jezdil mlad mož na svojem čilem konjiču. Kar se mu splaši konj, in jezdec pade tako nesrečno, da ga morajo odnesti v bolnišnico. Od dne do dne je postajal slabši, tako da je bilo pričakovati najhujšega. Usmiljenka, ki mu je streгла, si je na vso moč prizadevala, da bi ga pripravila na srečno smrt, na sprejem sv. zakramentov. Pa zastonj. Bolnik nikakor ni hotel slišati o duhovniku, da, odklonil je celo svetinjo, katero mu je hotela obesiti na vrat. Tedaj se obrne usmiljenka do presvetega Srca, in med tem, ko je mladi bolnik spal, potegne mu rahlo izpod zglavja knjigo — bil

je roman — in mu vtakne vanjo podobico Srca Jezusovega.

Ko se bolnik prebudi, seže po knjigi, da bi jo bral. A kako se začudi, ko zagleda podobico. Gleda jo — in gleda. A bolj ko jo opazuje, bolj se topi led njegovega srca. Ne traja dolgo — in že se leskečeta solzi v njegovih očeh, solzi kesanja in ljubezni do najsv. Srca. Z veliko vnemo prejme sv. popotnico in potem trpi — trpi potrpežljivo in vdano.

Duhovnik mu pritisne škapulir Jezusovega Srca na ustni. Le še en vroč poljub na to sveto podobo — in njegova duša pohiti tja v večnost.

Kakšna smrt!

(Za prvoobhajance. Resnična dogodba.)

O pol devetih zvečer na dan 28. aprila koncem petdesetih let je moralo biti, ko je dobil poznejši nadškof kolinski, kardinal Kremenc blaženega spomina, tedaj župnik pri Sv. Kastorju v Koblencu, pisemce od svojega duhovnega tovariša na Mozli z nujno prošnjo, da naj nemudoma pride v G... Tam da je zbolel neki Nikolaj Br... tako zelo, da se je bati najhujšega. A žal, ta ubogi bolnik odklanja odločno vsako duhovno tolažbo in o prejemu svetih zakramentov noče nič slišati. In da bi spreobrnil trdovratnega grešnika, ne ve odpošiljatelj tega pisma družega sveta, kakor da se obrne na bolnikovega soobhajanca, na imenovanega župnika pri Sv. Kastorju, s prošnjo, da obišče bolnika ter mu prigovarja in ga tolaži. Morda, tako je končalo pismo, utegne spomin na skupno preživljeni milostipolni dan njunega življenja obvarovati dušo zgubljenega pred večnim poguljenjem.

Župnik Kremenc se odloči, takoj še ponoči odpotovati ter sporoči to brzojavno župniku v G...

Sprevodnik, ki je poznal gospoda Kremenca, mu je odprl prazen kupé in je skrbel, da so ga drugi popotniki pri miru pustili.

Tako je mogel, ko je vlak v žarnih lučih šumeče brzel dalje v nočni temini, vglobiti se v svoje misli, ki so ga ljubko prestavile v nežno mladost; osobito mu je stopil pred oči eden dan njegove mladosti, dan tako lep in veličasten, kakor mlado majniško jutro v svoji žarni krasoti, dan prvega svetega obhajila...

»O Bog, kako si dober onim, ki so pravega srca!« so zašepetale njegove ustnice polne hvaležnosti. »Da, to je bil dan, ki si ga ti naredil. Kako veseli, kako srečni smo bili tedaj vsi; tudi ti, dragi moj Nikolaj« — tu se je sklonila glava z bridkostmi napoljnemenu duhovniku — »ki hočeš zdaj zatajiti svojega največjega dobrotnika!« Razločno mu je stopila pred dušne oči podoba bledega, šibkega dečka, klečočega ob njegovi strani, ki si je zakrival po sprejemu prvega svetega obhajila obraz z rokami in je na vsestransko čestitanje le motno in oslabeledo odgovarjal.

Zdaj je zažvižgal vlak. Gospod Kremenc se prebudi iz svojih misli. Vlak je vozil počasneje, počasneje in naposled se je ustavil.

»G...!« je zavpil sprevodnik ter odprl vrata duhovnemu gospodu.

Procesija pri Sv. Jakobu v Ljubljani.

Čez nekaj trenutkov sta si podala prijatelja na peronu roki.

»Jaz sem že skoro obupal, ljubi prijatelj.«

»Henrik, ne obupajva sama! Pri Bogu je vse mogoče. Pomisli, prijatelj, mi smo, kakor uči apostol, samo orodje v roki Boga, ki edini more storiti, da se v tej reči vse po sreči izide. Najprej se morava sama ponižati pred Gospodom, prositi za njegovo pomoč. To bodi dan, darovan Bogu za ubogega bolnika. Potem pa skusimo, kaj more naša slabost doseči. Brez Boga ne zmoremo nič! Božja milost dela čuda. Moliva, ljubi prijatelj, da bo milost močna, izdatna...«

Gospod Br... se je drugo jutro kaj začudil, ko so zagledale njegove oči poleg svoje postelje gospoda župnika od Sv. Katorja.

»Kako sem prišel do te časti, da pridete vi k meni?« je odgovoril vzradoščen na gospoda Kremenca pozdrav.

»Čul sem, da ste bolni, in prišel sem, da vam izrazim svoje sočutje.«

»Zelo sem vam hvaležen! Toda prosim, sedite vendar.«

Župnik Kremenc sede k bolnikovi postelji tako, da mu je gledal naravnost v obraz. Domači župnik se je tedaj nalahko izmuznil v sosedno sobo in molil rožni venec.

»Ali zelo trpite, kaj?« je vprašal gospod Kremenc.

»Neznosno!« je zastokal bolnik. »Čutim bolečine v svojih udih, da v peklju ne more hujše biti.«

Pri besedi »pekljo« se je čudno temno nagubančilo bolniku čelo.

»Obžalujem iz dna duše, ubogi moj prijatelj, da je tako.«

»Jaz sem pri koncu, tako ne more dolgo trpeti.«

»Upajmo, da ni še najhujše, Nikolaj; če pa je božja volja tako, se pa mirno udajte; saj vas čaka onkraj groba lepše, večno življenje. Gotovo ste že prejeli svete zakramente in v sveti popotnici okusili nekak predokus nebeškega veselja, kakor nekda, ko sva vsa srečna klečala vprvič ob mizi

Gospodovi drug poleg drugega. Kako ljubezniv, poln usmiljenja je pač ljubi Bog, kako sladka tolažba lije iz Najsvetejšega v verna srca!«

»Kaj? Vi zmajujete z glavo — vi se še niste spovedali? — Potem vam pa rečem: Zadnji čas je, odlašati ne kaže več! Vaša koprneča duša naj ne medli več zastonj po kruhu življenja! Spomnite se še prvega svetega obhajila, kako srečni ste bili tedaj?«

»Srečen — pravite?« Žalostno se je posmelnil bolnik.

»Moremo li z drugo besedo boljše izraziti čustva, ki so nas tedaj navdajala?«

Po teh besedah prične govoriti gospod Kremenc o veliki ljubezni Jezusa Kristusa do grešnikov; o želji Jezusovi, da bi bili vsi rešeni. Njegovo zveličavno telo in božja njegova kri potrjuje spokorjene grešnike, da morejo zagotovo upati na večno zveličanje. Čemu se tedaj še obotavljati spraviti se z Bogom, kar bi bil vsak človek na vašem mestu že zdavna storil? Ljubi Zveličar vendar ni trinog, ampak ljubezniv pastir, tako dober in prizanesljiv nam grešnikom. Br... je vendar to izkusil pri prvem svetem obhajilu.

Tako je govoril goreči duhovnik, prosil in žugal ter se na vse načine trudil, da bi prepričal na pol mrtvega bolnika, da mu je potrebno prejeti svete zakramente in da se bo nastanil mir in sreča zopet v srce, ko se bo enkrat združila njegova duša s Stvarnikom v Najsvetejšem.

Vse zastonj! Ko se je gospod Kremenc že utrudil in je nehal govoriti, se je zaznal na bolnikovih ustnih zopet lahen posmeh.

»Pustiva za enkrat to reč, gospod župnik; pozneje, če bom kaj boljši.«

»Ta pozneje bi vas utegnili veljati preveč — nebesa,« je odgovoril gospod Kremenc resno.

»Dobro, dobro!... A to so moje reči, jih bom že sam uredil,« je rekel bolnik odločno in ni maral več govoriti o tem.

Gospod Kremenc je uvidel, da je najboljše, pustiti bolnika za enkrat samega. Ves potr se poda k svojemu prijatelju v sosedno

sobo in je sklenil, da bo tisto popoldne še enkrat skusil omehčati ubogega bolnika.

Oba duhovna gospoda sta ves prosti čas premolila pred Najsvetejšim za Br...

Popoldne ob tri četrt na pet je na vso sapo prihitel cerkvenik v župnišče ter naznanil, da gospod Br... znova bruha kri in da bo zdaj in zdaj umrl. Oba župnika se nemudoma odpravita k bolniku. Ko vstopita v bolnikovo sobo, zagledata, kako se zvija Br... v groznih krčih. Njegove oči so bile strašne, grozne, ustna začrnela... vsa tla pa so pokrivala luže krvi: iz pljuč, kakor je izjavil zdravnik.

Gospod Kremenc se skloni nad ječajočim možem, ki ga počasi spozna.

Čas je pohajal.

»Večnost je blizu, hočem vam pomagati da se spoveste,« reče mirno. »Zaupajte, Bog je usmiljen — — —»

»Kaj?« je zavpil bolnik tresoč se.

»Bog je usmiljen, vse vam bo odpustil.«

»Meni — odpustil?«

»Da, — odpustil zaupajte!«

»Tega ne more, gospod župnik, vi lažete — vi lažete.«

»Samo obžalujte, ljubi gospod Br... , potem je vse dobro.«

Izraz na obrazu se je zdeł, kakor da govori duša bolnikova: »Da, obžalujem.« »Hvala Bogu!« vsklikne gospod Kremenc tedaj. »In jaz grem po zakramente«, je pristavil domači gospod.

Zadnje besede je razumel gospod Br... Divje se mu zasvetijo njegove že pojemajoče oči.

»Kaj hočete? — Tukaj ostanite!« je zahreščal in zarjovel divje, da se grje hudobec ne more zadreti. »Ni prav nič treba!«

Gospod Kremenc mu je hotel nekaj šepniti na uho, toda bolnik ga je palmil od sebe; in zdaj je prišla na dan grozna izpoved, da je duhovnima gospodoma kar kri zastala in jima odvzelo vse upanje.

»Stran od mene! Jaz sem zavržen! Za mene ni nobene rešitve — zakaj jaz sem skrunil Boga — moje prvo obhajilo in za tem vsa druga so bila — nevredna!«

Br... zarjove obupno, pade vznak in izdihne... Bil je mrtev...

Pretresen po tem dogodku pogrne poznejši kardinal molče rjuho čez mriča. Križani Bog, kakšna smrt!...

»Kdor nevredno je (Telo Gospodovo) in nevredno pije (njegov kri), ta si je in pije sodbo.

Novi odpustki za dan prvega sv. obhajila.

Lansko leto je izdal zbor za sv. odpustke sledeče pismo:

Vseh sredstev se je treba poslužiti, da sprejemajo otroci prvo sv. obhajilo s kolikor mogoče pobožnim srcem in s kolikor mogoče velikim dušnim pridom. Zato so že večkrat dohajale ponižne prošnje na sv. očeta Pija X., da bi dovolil prvoobhajancem za ta dan popolni odpustek.

Skoro povsod je pa navada, da se teh slovesnosti prvega sv. obhajila močno udeležujejo tudi stariši otrok, da, celo vellko vernikov. Mnogokje pristopajo ž njimi tudi k sv. obhajilu. Gotovo ta prelepa navada zelo povzdiguje slovesnost prvega sv. obhajila. Otroku se ta lepi dan toliko živeje vtisne v srce in neiz-

brisen mu ostane spomin nanj za celo poznejše življenje. Ta prelepa in hvalevredna navada pa ne sme jenjati. Zato so prosili pri sv. očetu odpustka tudi za te, ki se udeleže teh slovesnosti.

Kardinal — predsednik tega zbora je bil 12. julija 1905 v ta namen pri sv. očetu. Sprejeli so ga prav ljubeznjivo in dovolili:

1. popolni odpustek vsem prvoobhajancem na dan sv. obhajila, ako molijo po namenu sv. očeta.

2. popolni odpustek vsem sorodnikom prvoobhajancev do tretjega kolena, ako se udeleže teh slovesnosti, pristopijo ž njim k sv. obhajilu in molijo po namenu sv. Očeta. — (Popolni odpustek lahko zadobe torej: prvo-

obhajanca starši, stari stariši, bratje in sestre, strici in tete, bratrance in sestričine).

3. nepopolnega odpustka 7 let in 7 kvadragen vsem vernikom sploh, ki se s ske-sanim srcem udeleže slovesnosti prvega sv. ob-hajila.

4. Vse ti odpustki se morejo darovati tudi dušam v vicaš v korist.

V Rimu, 12 julija 1905.

A. kardinal Tripepi
predsednik.

Naj grem s teboj . . .

Naj grem s teboj, o Kralj veličja,
naj grem s teboj tja v večni dom,
da zrem te skoraj od obličja,
da vekomaj pri tebi bom.
Na zemlji sem, v tujini tavam,
pa sreče stalne tukaj ni,
zato pa večkrat k tebi vzplavam,
po tebi duh moj hrepeni.
Z zelenjem si odel doline,
poslal si nam cvetoči maj,
pa zemski svet prehitro mine,
zato me vleče k tebi v raj.

Nevidna roka mi nameče
cvetličja na življenja pot,
a v cvetju trnje je bodeče,
trpljenje čaka me povsod.
V tujini zemski tudi včasih
izlije slavček spev mi svoj,
pa vedno slišim v mehkih glasih:
„Gospod, Gospod, naj grem s teboj!“
Naj grem s teboj iz solz doline,
če ne v resnici, z duhom vsaj,
nič me ne mika to, kar mine,
to, kar je večno, mi je raj.

S. E.

III. shod voditeljev Marijinih družb

je bil, kakor je bilo napovedano, v sredo dne 18. aprila, v dvorani Knezoškofijske palače. Udeležilo se ga je okolu poldrugsto duhovnikov, voditeljev družb. Zborovanje so vodili presvetli gospod knezoškof sami. Na mizi je ležala velika, lepa knjiga „Status (Pregled) Marijinih družb“, v kateri so vpisane vse družbe, in se bo vanje vpisovalo vse njih delovanje od leta 1904 dalje, koliko ima katera družba udov, koliko jih je priraslo, odpadlo (umrlo, se poročilo, izstopilo, se izključilo), koliko shodov je bilo, kol kokrat udje prejemajo sv. zakramente in še več drugih spomina vrednih zaznamkov. To bo čez nekaj let krasen pregled življenja in gibanja po mnogoštevilnih naših družbah.

Obilna udeležba na shodu kaže, da so duhovniki prepričani, kolike važnosti da so

Marijine družbe za krščansko življenje med našim ljudstvom. Razgovor je bil zelo živahen. Priznalo se je, da ni vse zlato pri družbah, da pa vendar veliko, veliko slabega zabranijo in dobrega storé za vzgojo mladine, za ohranjenje in utrjenje vere, za krščansko življenje, za čast sv. Cerkve.

Ni treba družabnikom vedeti vsega, kar se je tu razpravljalo in sklenilo. Marsikaka reč se tiče le gg. voditeljev. Navesti pa hočemo nekatere reči, ki so potrebne, da jih vedo tudi udje, ker se tičejo v prvi vrsti njih samih.

1. Najbolj kazé družbo slabi družabniki. Od slabih udov ima družba le škodo, ker ji jemljejo ugled in dajejo slab zgled. Kdor hoče živeti po svoji volji ne pa po volji božji in družbenih pravilih naj dela to izven družbe ne pa v družbi. Ako je kdo nepoklican stopil

v družbo, naj si prizadene, da bo poklic dobil, dolžnosti vestno izpolnoval. Ako tega noče, ni za družbo. Taki udje naj bi sami od sebe izstopili. Če pa tega ne store, tedaj naj jih vsaka družba, če tega že ni storila, čemprej sama izloči. — Najbolje bi bilo, da bi imele vse družbe enotna škofijska pravila, ki naj bi jih udje natanko poznali. Kdor jih obljubi izpolnovati, dobro; komur se zdi to preveč, mu ni mogoče pomagati.

2. Na predstojništvu je mnogo ležeče. Nadzorstvo je pri družbi prepotrebno udje predstojništva morajo sami najprej dajati dober zgled, potem pa, če treba, tudi posvariti, in če svarilo ne izda, naznaniti. Kdor teh dolžnosti ne misli izpolnovati, naj ne sprejme izvolitve. Predstojništvo pa nikakor nima nalogo, samo nadzorovati, ampak sploh skrbeti za prospeh družbe: skrbeti za okrašenje družbenega oltarja, za dostojno obhajanje družbenih slovesnosti, za razne pobožne vaje, za vredno pripravo kandidatov itd. — Napake je bolje, da se povedo pri skupnem posvetovanju (seji), kakor da bi se hodile sproti naznanjat, da se ne more reči da hodi kdo tožit; le nujne reči, ki se ne morejo in ne smejo odkladati, se morajo vselej sproti naznaniti. Kar se govori pri seji, o tem se mora zunaj molčati. —

3. Svete zakramente morajo dekleta prejeti vsak mesec, pri mladeničih se pa ravno to želi. Le, ker moški sploh nerajši hodijo k spovedi, se moramo, če drugače ne gre, zadovoljiti, da gredo najmanj vsak drugi mesec. — Najvažnejša točka, o kateri se je tudi najdalj razpravljalo na shodu, je bila pa ta: kako preprečiti nevredne spovedi pri družabnikih. Tega velikega, obžalovanja vrednega greha, nevrednih spovedi, je med kristjani sploh veliko. Marijini družabniki imajo pa k temu, rekel bi, še več prilike. Spovedujejo se navadno domačemu, znanemu duhovniku; kot Marijini otroci morajo pa dobri biti; k sramežljivosti so pa dobri ljudje bolj nag-

njeni kakor slabi. Kakó velika nevarnost, da koga sramežljivost premaga. Za ude predstojništva tem večja nevarnost. —

Ko bi Marijini otroci premislili, kakó nespameten je tak strah in kakó neskončno velika je škoda na duši, kakšne dušne stiske in nemir si tak sam napravlja, kakó velika je nevarnost večnega pogubljenja, bi tega gotovo nikdar ne mogli storiti: (Berite le današnjo našo zgodbo: Kakšna smrt!)

Da se pa taki žalostni slučaji popolnoma preprečijo, zato je družabnikom vselej in povsod popolnoma na prosto voljo dano, da se spovedujejo, kjerkoli hočejo. Četudi gredo doma k sv. obhajilu, pa spoved lahko drugod opravijo. To se jim ne bo nikdar v zlo štelo. Naj opravijo kjer hočejo; gré se samó zato, da opravijo dobro, — dodati moramo še to, da zapoved ljubezni prepoveduje, koga, ki si poišče drugega spovednika, zaradi tega dolžiti velikih grehov. Vzroki, zakaj se kdo kam drugam obrne, so lahko različni. Torej tukaj velja: popolna prostost!

Naj bi taki žalostni slučaji po Marijinih družbah za vselej prenehali. In če se je kdaj zgodilo, naj bi se čem prej popravilo! V ta namen so posebno dobri misijoni, zlasti pa še duhovne vaje po družbah.

4. Vsakdanja molitev, ki jo nalaga družba, se ne dá nadzorovati, ali jo udje opravljajo ali ne; položena je le njim samim na vest in čast (ne sicer pod grehom). Zato se jim kliče ta dolžnost v spomin, da ne pozabijo nanjo; naj nadzorujejo pri tem sami sebe! Ta mala dolžnost je nekako ločilno znamenje Marijinih otrok. Dobri je gotovo ne bodo opuščali, mlačni pa že utegnejo. Opravlja naj se pa ta molitev ne samó po vnanje, ampak res iz srcá, takó da se Marijin otrok vsak dan na novo ves Mariji posveti, v varstvo izroči in priporoči.

(Dalje prihodnjič).

K Jezusu po Mariji!

IV. Pismo.

Prečastiti gospod župnik!

Ne morem povedati, kako zelo sem Vam hvaležna za Vaše lepe nauke. Vaši nauki so mi luč in tolažba v viharju, nemiru in zbeganosti, ki sedaj vlada v naši župniji, ko se ima ustanoviti Marijina družba. Kdo bi si mislil, da bo imela dobra stvar celo pri nas toliko nasprotovanja! Ne morem si drugače misliti, kakor da sami satan navdihuje nekaj sicer še slabih ljudi, da nasprotujejo družbi in begajo nas in naše stariše. Satan se gotovo boji, da bode njegovo kraljestvo mnogo škode trpelo, ako se ustanovi Marijina družba.

Sedaj so raztrosili mnogo ugovorov proti Marijini družbi. Pravijo namreč: „Čemu vendar take novotarije? Če je prej bilo dobro brez Marijinih družb, naj bo pa še sedaj. Tudi brez družbe se lahko človek zveliča. — Marijina družba je prav za nič, saj se je mnogo slabih deklet oglasilo. Kam bomo prišli, če se bode še mladina tako černo držala in ne bo nikdar smela biti vesela. Pravila so prestroga in ni jih mogoče izpolnovati, s tem se le dá prilika, da se še več greši. Čemu vendar odvrčevati dekleta, da bi se ne možila?“

Tako in temu podobno se govori zdaj vsevprek. Nekateri ne verujejo, ker jim že pamet in zavest pravita, da ti ugovori ne držé. Mnogo jih je pa tudi, ki verujejo ter ne spoznajo, da so ugovori neutemeljeni. In ni čuda. Tudi meni ni še vse jasno, in na več ugovorov ne vem pravega odgovoriti. Kako bi bila vesela, prečastiti gospod župnik, ako bi mi v svoji ljubeznivosti malo pojasnili, koliko je resničnega in koliko neresničnega v tem. K meni prihajajo večkrat dekleta, me povprašujejo po tem in onem. Kako dobro bi bilo, če bi jim mogla dati dober odgovor in svet. Na ta način upam doseči, da pametni ljudje in poštena dekleta ne bodo več vrjeli takim besedam.

Priporočam se Vaši molitvi in naklonjenosti ter poljubljam roko

hvaležna in prevdana *Angela*.

V. Pismo.

Predraga Angela!

Bodi uverjena, da mora vsaka, dobra stvar prestati poskušnjo. Hudobni ljudje obrekujejo vsako še tako dobro stvar. Nastanejo razne zapreke, vzbudé se mnogi dvomi in pomisleki, povzročé se mnoga nasprotovanja, a slednjič zmaga dobra stvar. In vse nasprotovanje ima nazadnje še to dobro, da se je dobra stvar pokazala in kot dobra potrdila in preskusila.

Ako je delo človeško, tedaj samo razpade prej ali slej. Je pa tudi prav, da razpade. Ako pa je delo božje, tedaj ne razpade in tudi vsa nasprotovanja ga ne morejo uničiti. Da, ravno take ovire dokažejo, da je božje delo.

Te resnice sem Ti hotel, predraga Angela, predvsem poklicati v spomin, da ne boš preveč potrta in v preveliki skrbi, ko vidiš v Vaši župniji toliko nasprotovanja proti ustanovitvi Marijine družbe. Upajmo, da je volja božja ta, da se ustanovi Marijina družba in potem se ne bojmo prav ničesar.

Rad Ti ustrezem in Ti odgovorim na pomisleke, ki jih imajo nekateri v Vaši župniji. Ker pa hočem jasno in natančno odgovoriti, za to ne morem o vseh govoriti že danes. Hočem pa v prihodnjih pismih na vse odgovoriti.

Kakor pišeš, govore ljudje: „Čemu vendar take novotarije? Če je prej bilo dobro brez Marijinih družb, naj bo pa še sedaj!“

Na to odgovorim najprej: „Ne vprašajmo se, kaj je novo, in kaj je staro, ampak kaj je dobro in koristno. Čemu bi se ne poslužili nove stvari ali iznajdbe, če je le dobra in koristna.“

Prav čudak bi bil človek, ki bi hotel vedno le pri starem ostati in bi ne sprejel nobene nove iznajdbe.

Morda si draga Angela, že sama slišala govoriti ravno v nasprotnem smislu, češ, katoliška Cerkev se drži le starega in je nasprotna vsakemu napredku, da ni nič življenja v Cerkvi, da je vse staro, mrtvo.

Čudno! Isti ljudje, ki so malo prej trdili, da ni nič življenja v Cerkvi, se potem farižejsko pohujšujejo nad novotarijami v Cerkvi kakor so Marijine družbe, ki so vesel pojav krščanskega življenja v Cerkvi.

Sicer pa vé vsak katoličan, da je katoliška Cerkev polna življenja. V bistvu je sicer vedno ista in v verskih in nraavnih resnicah vedno stara in se ne spreminja, a na zunaj se spopolnjuje in dalje razcvita v prelepih novih pobožnostih in cerkvenih napravah.

Zgodovina sv. Cerkve nam tudi priča „da je Bog v gotovih potrebah in posebnih razmerah vedno dal sv. Cerkvi posebna sredstva, s katerimi se je branila, ko so jo napadali, v miru pa se utrjevala in razširjevala.

Satan si je v teku toliko stoletij izmislil velikokrat nova sredstva, da bi uničil sv. Cerkev ali ji kolikor mogoče škodoval. Zato se je morala sv. Cerkev posluževati novih nasprotnih sredstev, da je odbila nove napade satanove.

Nove potrebe zahtevajo novih sredstev, pripomočkov. Nihče pa ne more utajiti, da ravno v današnjih dneh bije sv. Cerkev prav poseben boj na vseh peterih delih sveta. In mislim, da smemo po pravici trditi, da je božja previdnost določila ravno Marijine družbe, da po njih pomaga sv. Cerkev nevarnosti in boje današnjih dni.

Skušnja pa še tudi kaže, da se začenja in razvija vse lepše krščansko življenje v župnijah, kjer obstoje Marijine družbe in se v smislu pravil prav vodijo. In ravno v Marijine družbe se najbolj zaletujejo sovražniki sv. Cerkve, kar kaže, da so te družbe močna opora za sv. Cerkev in torej — da so zelo potrebne.

„Tudi brez Marijine družbe se človek zveliča“, tako trdijo nekateri pri Vas.

Odgovoriti moramo na to, da imajo prav. Več stoletij namreč ni bilo teh družb in tudi sedaj niso še povsod vpeljane in tam kjer so družbe, tudi niso vsi vpisani in tudi družbe niso za vsakega, in ni potrebno, da bi vsi bili v družbah, in vendar upamo, da so prav mnogi ljudje zveličani, ki niso bili v Marijini družbi.

Gotovo je, da je na milijone svetnikov, ki niso bili v Marijini družbi, in ravno tako gotovo, da se ljudje zveličajo brez Marijinih družb, ako le živé, kakor uči sv. vera.

Vprašajmo pa se, kje se pa človek ložje zveliča? Ali ne v Marijini družbi? V družbi dobi toliko posebnih milosti, sme zaupati in posebno moč in varstvo Marijino, vidi toliko lepih zgledov, dobi toliko koristnih in sebi primernih nauk, se zaveže, da vestneje in natančneje izpolnjuje krščanske dolžnosti in poleg tega se zaveže pod častno besedo, da bode še druge potrebne dolžnosti izpolnjeval n. pr. hodil k shodom, pogosto k sv. obhajilu — vse to pomaga družabniku, da se ložje zveliča.

Vprašam pa Te, predraga Angela: „Ali ni nad vse pametno in potrebno, da človek vse stori, da se gotovejše in ložje zveliča, in da se oprime vsake reči, ki mu pomaga k zveličanju?“

Dalje Te vprašam: „Ali sme človek trditi, da so Marijine družbe nepotrebne —, dalje, ali sme celo proti njim delovati, ker se sicer človek tudi brez Marijine družbe zveliča, ko pa vendar Marijine družbe toliko koristijo in svojim udom zdatno pripomorejo, da krepstno in krščansko živé in se tako udje gotovejše in lažje zveličajo?“

Vsak pametno misleč krščansk človek lahko spozna, da so Marijine družbe zelo koristne, in je torej le želeti, da se kolikor mogoče širijo in ustanavljajo.

Dalje pa Te prosim, predraga Angela, da se dobro zavedaš, kakšen namen imajo Marijine družbe. Ne samo ude morajo napejljevati, da zgledno živé in si prizadevajo za popolnost krščanskega življenja, ampak morajo tudi dobro vplivati na druge in tudi druge, ki niso v družbi, za dobro vnetati.

Življenje v Marijini družbi mora biti drugim nekaj vzor ali zgled krščanskega življenja. Po takih vzgledih in apostolskem delovanju družb se bode poživilo in utrdilo krščansko življenje.

In taki zgledi so potrebni, to mora priznati vsak pameten človek, torej so potrebne Marijine družbe.

Opomniti Te hočem, dalje, da ima dekliška Marijina družba še ta posebni namen, da ohrani dekleta v najnevarnejših letih mladosti na poti nedolžnosti in pobožnosti.

Koliko deklet, ki so same sebi pripuščene, zaide že v mladosti v razne pregrehe, izgubi nedolžnost, zapravi mir vesti in postane nesrečnih!?

Mladost prav preživeti, preživeti nedolžno in čisto, je velika sreča za človeka. In ravno to hoče do-

seči sv. Cerkev z Marijinimi družbami in ravno zaradi tega zbira dekliška družba pod svoje okrilje le mlada dekleta.

Ali torej niso res prekoristne in prav zelo potrebne Marijine družbe še posebno za mlada dekleta?

Za danes naj končam. Prihodnjič Ti odgovorim še na druga vprašanja.

Z Bogom in Marijo!

Marijan.

Pri Devici brezmadežni, 24. maja 1906.

Čujte, čujte,

kaj pripoveduje neki postrežček, ki je nosil prtljago nekemu popotniku v mestu Gladbachu. Bil je že postaren mož z belimi lasmi. Ko je bilo treba nesti navkreber, ga popotnik pomiluje; toda postrežček odgovori: „Če je kdo za tri nove cerkve znašal kamenje, pač ne čutj take teže.“ „Kaj vi ste kamenje nosili in še živite?“ vpraša začudeno popotnik; „saj je znano, da kamnonosci redko dosežejo visoko starost, ker je tako delo prenaporno in se radi poleg tega udajajo pijači.“ „Glejte, saj ravno tega sem se jaz ogibal“, pravi postrežček; „žgane pijače so se mi studile. Kot mladenič sem bil pač že dobil nagnenje do pijače, a imel sem nekoč hudo pljučnico. Doktor mi je rekel: „Sedaj je pa tako: ali pokoplješ ti žganje, ali bo pa žganje tebe.““ Mislil sem si, bolje, če

sem jaz pogrebec. Ko sem bil bolezen srečno prestal, vstanem, vzamem svojo steklenico ter hajdi po žganja; toda ne, da bi ga pil, — pokopljem ga na vrtu pod hruško. Dve leti je že minulo, kar sem slavil 25-letnico tega pogreba.“

„Ali vam ni bilo dostikrat težko premagovati strast do žganja, zlasti ker ste s trudom delali?“

„O seveda, toda ljudje so me kmalu spoznali in pustili pri miru; sam sem se pa prav živo prepričal, kako močno mi je koristila zdržnost. Poprej sem sila trpel, ker me je bolelo v želodcu; prijatelji se mi svetovali sedaj to, sedaj drugo žganje, a bolezen je le hujšala. Ko sem se lotil vode, prenehale so tudi bolečine v želodcu.“

Življenje blaženega župnika Janeza Vianeja.

V. Apostolsko delovanje.

Župnik Vianej bi bil rad pustil svojo službo in šel v kak miren samostan, kamor ga je vedno vleklo srce; mislil je namreč, da ni za nobeno rabo, da je cerkvi v nadlego in da nakopuje samemu sebi strašno odgovornost. Tako je mislil ponižni mož in je res dvakrat poskusil pobegniti s svoje fare in se umakniti od službe, ki je mislil, da ji ni kos. Gospod Bog pa ga ni hotel imeti v samostanski samotni, ampak v malem Aru; kmalu se

je namreč raznesel glas o njegovem svetem življenju in o čudežnih dogodkih v Providenci čez mejo njegove fare, in ta glas je tudi povzročil prva romanja okoli leta 1828. Četudi so privedli romarje različni vzroki v Ar, je božja previdnost vendar dopustila in hotela, da so se zbirale te množice, zato da bi pokazala svetu, ki se je začel gubiti v nevernosti in grehu, vzgled čistega srca, potrpežljivosti in dobrot v ponižnem in preprostem župniku z dežele. Ne samo kmečki

Presv. Trojica. (Relief I. Zajca za župno cerkev v Krškem.)

ljudje, ampak tudi moške iz višjih stanov, starčki snežnobelih las in mladi ljudje polni drznih in goljufovih upov, vse, majhno in veliko, je hitelo k temu ubožnemu in vendar tako bogatemu duhovniku. Posebno so iskali pri dobrem župniku pomoči in rešitve bolniki vseh vrst. Ker se je prigodilo v naslednjem času pred podobo sv. Filomene vedno več čudežev, je začelo sčasoma prihajati toliko ljudstva, da so morali prebivavci v Aru zidati večje hiše, da so mogli stanovati pri njih nešteti romarji. Zakaj od leta 1835. je prišlo vsako leto več kot 20.000 romarjev v Ar, največ pokritih z mnogimi telesnimi in dušnimi ranami, tako da je našla krščanska ljubezen Vianejeva veliko dela, in pomagal je, kjer je mogel, pogostoma na prav čudovit način. »Zares je delal,« pravi o njem njegov vrstnik Monnin, »ta dobri svetnik čudeže; tega ni iskal, in to ni bilo nikakor njegova korist. Od vseh njegovih križev je bil ta gotovo največji. Ravno ta dar čudežev je dostikrat skušal njegovo potrpežljivost, plašil njegovo ponižnost. Prav lahko razumemo, če se je pritoževal pri sv. Filomeni, da mu kopiči čudeže, in jo prosil, da naj jih dela raje daleč drugje in za zaprtimi vrati, tako da svet nič ne izve, in da naj bi se vendar manj brigala za telo, kakor za dušo. Vse njegove misli te vrste bi se res ne dale drugače skupaj povedati, kakor s temi besedami: »Sv. Filomena bi bila lahko tega malega tudi doma ozdravila!« Izmed mnogih vzgledov hočemo tukaj povedati samo enega:

Pri tem ozdravljenju se moramo nehote spomniti na stotnika v Kafarnavmu, ki je s tako ganljivo ponižnostjo prosil ljubega Zveličarja, da bi mu ozdravil sina. Mož, za katerega se tukaj gre, je bil res samo preprost orožnik, pa njegova vera je bila ravno tako živa, kakor vera evangeljskega stotnika. Njegova žena je bila mrtva, in njegov edini šestletni sinček mrtvouden, da ni mogel hoditi. Njegova majhna plača mu ni pustila, da bi si najel kakega posla, ki bi stregel otroku. Po sreči mu je prišla vera na pomoč. Prišlo mu je na misel, da naj si gre v Ar pomoči iskat. Ko je vstopil tam v poštno pisarno, so

mu dejali nekateri ljudje: »Kam pa greste s tem revčkom? Ali ste neumni. Župnik Vianej vendar ni zdravnik. K njemu se gre samo z neozdravljivimi bolniki.« Dobri mož pa se ni dal ostrašiti s tem zasmehovanjem; šel je k Vianeju in mu potožil svojo nesrečo. »Moj ljubi prijatelj,« mu reče pobožni župnik, »vaš sin bo ozdravel.« Komaj je rekel te besede, ko so zaslišali nekaj na lahno zahrščati: bolna noga je bila zdrava in otrok je začel hoditi.

Še večji in še bolj čudoviti kakor ta telesna ozdravljenja so bili čudeži božje milosti, ki so se godili v dušah. Vianej sam je rekel nekoč: »Nikdar se ne bo izvedelo na tem svetu, koliko duš je bilo rešenih v Aru. Dobri Bog, ki ne potrebuje nobenega človeka,« tako je ponižno pristavil precej nato, »se poslužuje mene za to veliko delo, čeprav sem duhovnik brez učenosti. Če bi imel drugega duhovnika, ki bi imel še več vzrokov za ponižnost, kakor jaz, bi si bil vzel tega, in ta bi stokrat več naredil.«

Ne smemo se čuditi, da si je znal pobožni župnik srca pridobivati na tako nenavadan način. Razen milosti, ki si jo je Vianej pridobil v tako bogati meri z molitvijo, je storila to še posebno njegova krotkost in ljubeznivost.

»Leta 1856,« tako pripoveduje njegov vrstnik Monnin, »smo bili priče, ko se je spreobrnil osemdesetleten starček. Ubogi mož je bil v resnici brezbožen in ni znal drugega kakor bogokletja iz sebe bruhati. Ime božje in pa ime župnika arskega sta ga razdražila, da je bil kar divji. Vianeja je imenoval starega čarovnika, starega hinavca. Dobri župnik je zvedel zanj in ga obiskal v neki gostilni, zakaj v cerkev ga ni bilo mogoče spraviti. Šel je v njegovo izbo, se mu vrgel jokaje pred noge in mu rekel: »Rešite vendar svojo ubogo dušo!« Starec je bil izpreobrnjen. Začel se je jokati in je molil venomer očenaš in češčenamarijo, in je to nadaljeval skoraj ves čas, dokler je bil v Aru. Vsak dan zjutraj in zvečer ga je prišel Vianej izpovedovat. Dobro in pobožno obhajilo je sklenilo izpreobrnitev tega delavca ob enajsti uri.«

Na podoben način so padale še večkrat solze pobožnega župnika kakor zdravilno olje usmiljenega Samaritana na dušne rane. Druge je pripeljala njegova vzvišena čednost k pravi sreči in jih odvrnila z njihovih hudobnih potov. In kako srčno so čutili potem, ko so se po skesani in odkritosrčni izpovedi povrnili k Bogu, to so sami večkrat povedali. Neki mlađ je zaklical pobožnemu župniku: »Oče moj, kako srečen sem! Moj oče, kako sem srečen! Za sto kron ne bi hotel biti brez te izpovedi. Dozdaj sem čutil tukaj

kakor neko votlino (pokazal je na srce). To votlino ste Vi izpolnili, nič več je ne čutim. Zdaj mi ne manjka nič več. Vse je dobro.«

Nekdo drugi je zaradi razuzdanosti hudo zbolel; prišel je v Ar, se je spovedal pri župniku in prejel sveto obhajilo. »O kako sem srečen,« je vzkliknil. »Take blaženosti že celo življenje nisem užil. Veselje tega obhajila mi uteši vse bolečine. Od tega svetega moža ne grem več proč. Tukaj bi rad umrl.« Njegova želja se je izpolnila, zakaj že prihodnjo noč je izdihnil svojo dušo.

Spomini s katoliškega shoda na Dunaju.

(Piše urednik.)

Malo pozno je že. Zato sem precej dolgo premišljeval, ali bi ali bi ne — tole pisal. Že je bil sklep storjen, da ne, — sklep pa zopet spremenjen na prigovarjanje prijatelja, da naj le pišem; češ, to bodo radi brali, kakor so tudi tvoje potovanje po Štajerskem.

Pa naj bo! Vzrokov imam za to dovolj. Prvič sem bil to obljubil, in obljuba dela dolg. Te obljube pa še nisem izpolnil, ker sem popisal sicer dvoje postranskih zborovanj, namreč marijansko in misijonsko, nisem pa še popisal glavnega zborovanja. — Drugič, četudi je že malo pozno, saj ne pišem poročila, ki mora biti naglo, točno in natančno, ampak spomine; spomini pa se lahko pišejo tudi čez več let. — Glavni vzrok pa je ta, ki mi ga je tudi prijatelj poudarjal, da imamo pri nas letos III. slovenski katoliški shod, ki bo imel pač močno podobno nalogo kakor splošno-avstrijski. Naj bi bili ti spomini nekako malo pripravljane na naš katoliški shod! — Nadaljnji vzrok je tudi ta, ki sem ga že večkrat poudarjal, namreč, da se mi zdi dobro, če je med strogo nabožno branje vpleteno kaj bolj lahkega, kratkočasnega berila, da bi se tem potom tudi pobožno berilo samo bolj priljubilo, zlasti takim, ki ga sicer niso preveč željni. — Naštel bi lahko še več vzrokov, n. pr. da smo pri splošno-avstrijskih zadevah tudi mi Slovenci močno prizadeti, da so pa naši politični listi o tem tako malo sporočili, da oni, ki niso bili zraven, niso mogli imeti nikake podobe o tem shodu pred seboj.

Torej, kakor vidite, vzrokov dovolj. Ko bi hotel še nadaljnjih vzrokov naštevati, bi me vi, ljubi bravci, gotovo ustavili, češ, nehaj, nehaj,

tega je že dosti; začni nam rajši takoj pripovedovati, kako je bilo.

No, bom pa začel. Ampak preden začnem, mi morate vendar dovoliti še eno besedo. No, kaj pa takega? Preden začnem, vas moram prav lepo prositi oproščenja, če bom povedal tukaj kaj sam o sebi. Vem, da ni lepo, če človek veliko sam o sebi govori. Pa pri takihle spominih se skoro ni mogoče ogniti, ker človek mora pripovedovati svoje lastne vtiske in dogodiljaje, kaj je sam videl in slišal in doživel. Torej oproščenje!

Pa pojdemo tedaj na Dunaj! Kje in kako se na Dunaj pride, Vam ni treba razlagati. Časih so se vozili s pošto, danes pa sedeš zjutraj v železniški voz in zvečer si tam. Tudi jaz sem sedel na železnico, pa zaradi izpremembe sem si izbral daljšo pot — po državni železnici čez Gorenjsko. Bil sem sam, brez družbe. Pač, dokler sem se vozil po Gorenjskem, sem imel družbe dosti. Gospodje duhovni tovariši so se vozili iz Ljubljane, — bilo je proti večeru — vsem se je prav zdelo, da grem na katoliški shod; toda na moje vabilo, naj bi se mi kdo pridružil, se ni hotel nikdo odzvati. Seveda iti za cel teden z doma, to se ne sname kar takole s kljuke! Pač zadnje trenutke sem bil vzdignil dragega mi... — ne, pa ga ne bom izdal, kdo da je bil; ampak v Ljubljani, koder sva imela pred odhodom opraviti, se mi je nekaj predolgo mudil in — vlak zamudil. O ti ljubi prijatelj, kedar boš šel na Dunaj, se moraš hitreje sukati! — In tako sem šel sam samcat po svetu.

Udeležba od strani Slovencev je bila sploh slaba. S Kranjskega prvič ni bilo ni enega

lajika, ampak samo pet slovenskih duhovnikov; to so bili gospodje dr. Lampe, župniki Matevž Jereb, Janko Zakrajšek in Matija Novak pa moja malenkost. Razven teh je bilo še pet kočevskih duhovnikov. Z G o r i š k e g a sem opazil semeniškega ravnatelja prelata Gabrijevčiča in od L a v a n t i n c e v semeniškega ravnatelja kanonika dr. Mlakarja pa par mlajših gospodov. Le K o r o š c i so bili dobro zastopani. Ti so napravili poseben vlak za to, v katerem so se združili Slovenci in Nemci. Našel sem med njimi več starih znancev, duhovnikov in mož iz ljudstva. Vprašal sem vrlega župana šentjakobskega, g. Kobentarja, če mu njegovo slovensko srce ni branilo na nemški katoliški shod. Nič! — mi je odgovoril prav dobro — kar je katoliško, je katoliško!

Tudi drugih Slovanov ni bilo veliko. Čehi se sploh niso oficijelno udeležili, ker so jih bili malo prej katoliški Nemci nekaž razžalili; največ je bilo še Poljakov; Hrvatov pa seveda tudi ne. Pa možje pripravljavnega odbora za katoliški shod tega niso bili krivi. Oni so imeli najboljšo voljo, zbrati skupaj vso katoliško Avstrijo po zastopnikih. Že davno pred shodom so sporočili zastopnikom vseh narodnosti, naj na pozdravnem večeru vsak v svojem jeziku katoliški shod pozdravi, kar se je tudi zgodilo.

Pri nas Slovencih je bil še drug križ. Na shodu bi bila imela govoriti naša vrla moža: dr. Š u s t e r š i č in P o v š e. Njuno ime se je napovedovalo že dalj časa po časnikih in programih. Pripravljavni odbor je izdal že pred shodom velik in lep slavnosten spis (Festschrift), koder so bili naslikani in popisani vsi govorniki katoliškega shoda. Tudi naša dva prvaka sta bila opisana zelo laskavo. In pa kako dobro bi bila naredila! Dr. Šusteršič je imel posebno lep predmet govoru: Edinost avstrijskih katoličanov. Ta govor so postavili na najbolj imenitno mesto: na slovesnem zborovanju zadnji večer. Mi smo se že veselili, kako se bomo Slovenci z njim postavili. In gotovo bi se bili! Kajti Nemci ali nimajo dobrih govornikov, ali pa jih vsaj pri tem shodu niso mnogo pokazali. Toliko spravimo Slovenci vsak dan skupaj. Najboljši govor na shodu je bil govorjen iz slovanskih ust; govoril ga je Ivovski nadškof T e o d o r o v i č. Prav gotovo bi bili torej Slovenci imeli na shodu veliko besedo in si pridobili velik ugled. A naši lepi upi so se nam naenkrat popolnoma podrli! Deželni zbor kranjski, ki je že štiri leta imel za-

vrta kolesa, se je ravno tiste dni spustil v tek, da naša govornika nista in nista nikakor mogla odtrgati se le toliko, da bi bila svoj govor izgovorila. To je bilo za nas udeležnike med splošnim veseljem, ki je vladalo na shodu, ne le ena kaplja ampak en sod žalosti.

Po teh neprijetnih spominih se moram zopet vrniti nazaj na pot, po kateri sem prišel na Dunaj. »Državna železnica« pelje čez pet dežela: Kranjsko, Koroško, Gornje Štajersko, Gornje in Spodnje Avstrijsko. Nič posebnega in vendar marsikaj lepega se vidi na tej poti. Mimo velikih mest ne gre; teče pa skoro med samim gorovjem po dolinah; zato je proga tudi močno zvita, ker ji gorovje pot zastavlja, in torej dolga. Med gorami je vedno lepše se voziti kakor po ravnini; velika ravnina je enolična, dolgočasna. Gore pa se vedno spreminjajo; vsak trenotek stopajo novi prizori pred oči. Zato pravim, da se vidi marsikaj lepega. Toda če primerjamo s temi kraji naše Gorenjske, pa naše snežne velikane, ne, ne najdemo jim para! Tako lepih prizorov kakor so od Ljubljane do Trbiža, ne dobimo zlepa. Lep dom nam je Bog dal, Slovenci; lahko smo ga veseli. A najlepša lepota vsake dežele je njeno prebivalstvo, če je značajno, čednostno, pobožno. Ah, to mora biti nas vseh in je tudi »Bogoljuba« najsrčnejša želja in prizadevanje, da bi mi Slovenci bili narod Bogu dopadljiv, da bi po naših hribih in dolih rasle in cvetele lepe cvetice krščanskega življenja, zatrla pa se vse strupene in škodljive zeli razvad, napak in pregreh, ki nas kaze in onečeščujejo pred Bogom, pred tujci in pred nami samimi.

Prišedši na Dunaj, je bila ena prvih mojih poti do našega škofa, naznaniti jim, če bi morda še ne vedeli, žalostno novico o naših govornikih, pa vprašati, če bi ne vedeli kakega pomočka, da se ta nesreča zabrani. — Avstrijski škofje so imeli ravno tiste dni, kakor imajo večkrat, svoja posvetovanja pri dunajskem nadškofu in kardinalu; zato so bili do malega vsi na katoliškem shodu. Večina škofov pa stanuje na Dunaju v samostanu redemptoristov v I. okraju, notranje mesto, nedaleč od stolne cerkve sv. Štefana. — Tedaj k našemu škofu! Saj veste, kako lahko se gre k našemu škofu; preprosto, podomače, brez vseh ceremonij; kadar prideš, je prav, da le prineseš dobro srce, dobro voljo, če so tudi čevlji malo otepeni ali kaka druga vnanja pomanjkljivost, kar se nam Kranjcem časih primeri, naj je prav ali ne. — Škof so pa že vedeli o tej reči, ker so jim jo bili po telegrafu iz Ljubljane sporočili, — pa pomagati niso mogli. Oba sva močno

obžalovala, da je moral nesrečni slučaj ravno tako nanesti.

Ta katoliški shod je bil V. splošno-avstrijski. In bil je med vsemi dosedanjimi najsjajnejši in najvažnejši. Najsijajnejši — po številu in odličnosti udeležencev; najvažnejši, ker na nobenem še ni bilo tako lepega soglasja

in se niso sklenili tako važni sklepi, kakor se jih je sklenilo zdaj nekaj. Ravno zdaj namreč smo katoličani v Avstriji pred važnimi dogodki. Če ne bomo edini in za boj pripravljeni, bo delo sovražniku lahko. In ta shod je hotel katoličane na te nevarnosti opozoriti ter jih za boj pripraviti.

Prihodnjič pridem na shod sam.

Poročila iz kitajskih misijonov.

(Piše misijonar P. Baptista Turk.)

«Ko je največja sila, je božja roka najbolj mila.» Tako se je nam zgodilo.

Ravno sem bil obdan od množice kristjanskih mož, ki so se sešli, da se posvetujemo glede popravljanja cerkve, misijonske postaje in zidanja nove šole za poučevanje v verskih resnicah. Bili smo precej enih misli glede vsega. Le glede enega nam nikakor ni šlo skupaj, namreč kje dobiti potrebni »novac«, da bodemo pokrili stroške. Nekaj malega so bili pripravljeni prispevati, vsak po svojih močeh. Toda to bi bilo komaj ena tretjina vseh stroškov. Ravno smo bili vsi najbolj zamišljeni in potrti radi tega in zdihovali smo žalostnih src k dobremu Bogu, kar pride sel iz Hankowa in prinese pošto. Odprem torbico! Oj sreče! Bog nam je poslal pomoč. Tvoje pismo je in nakaznica z denarjem. Skoro bi bil veselja zavriskal. Pomoč je tu, vsaj za prvo silo. Preberem Tvoje pismo sam; prestavim ga možem in — o, da bi bil Ti poleg! Kakšno nepopisno veselje.

»Šen-fu!« — duhovni oče! — Tvoj do-
bri Jezus nam je poslal pomoč! Kako dober

je!« Ti klici so jasno pričali o čutilih, ki so nam polnila naša srca.

»Za to veliko pomoč se moramo iti pa takoj zahvaliti našemu dobremu Jezusu pred tabernakelj!« sem dejal možem. In šli smo in goreče molili v kapelici za vse dobrotnike in tudi za Te. Takoj drugi dan sem pa pred podobo presvetega Srca Jezusovega, našega Variha, maševal za vse dobrotnike, ki so k tej vspešni pomoči prispevali.

Vsem skupaj in vsakemu posebej kličem v imenu presvetega Srca Jezusovega, v imenu svojih ubogih vernikov in v svojem imenu: Milostno Srce Jezusovo naj Vam tisočerno povrne! Ono naj Vam bode mesto nas že tukaj, zlasti pa v večnosti usmiljeni plačnik! Vsak dan, zlasti pri skupnih službah božjih, se Vas hočemo spominjati in za Vas moliti!

Sedaj pa par vrstic o tem, kako se nam godi. Kako? Slabo! Do sedaj sem skoro ves misijonski okraj Koang-či in Či-švej prehodil. O kako žalostno je! Vse je res, kakor sem čul o tej pokrajini, in še več je res! Preteklo

je 40 let, odkar je prvič prišel katoliški misijonar v te kraje oznanovat sveto vero. Nekako dvajset let je šlo precej dobro naprej, dasi z velikimi težavami in zaprekami. Imeli so vedno enega misijonarja v svoji sredi. Več tisoč vernikov je že štela ta čreda. Imeli so svojo šolo in dve misijonski postaji. Ena je bila v glavnem mestu Koang-či-ja, druga pa 25 km proti vzhodu v vasi Tien-čin-erl. Obilo število katehumenov je obetalo sčasoma obilno žetev. Razvila bi se bila ta misijonska postaja gotovo v močno misijonsko občino. Najlepše je cvetelo tu krščansko življenje od 1881 — 1885, ko je tam misijonaril vneti o. Remigij Götth, Nmec, sedaj že sivolasni in sivobradati starček v Hankovu. Nepopisljivo je, kaj je ta mož storil dobrega v tem kraju. Kot Nmec dobival je od leta do leta velike podpore iz svoje domovine Nemčije. Sezidal je na več krajih šole in kapelice. V Ši-ma-fa-nu je pa sezidal krasno in prostorno cerkev presvetega Srca Jezusovega.

Sedaj po dobrih 20 letih pa — — — oh, kako se je vse spremenilo! Kako silno vse nazadovalo! Srce mi je krvavelo, ko sem hodil po tej nesrečni pokrajini! Koliko ima sedaj vernikov? Prostorna cerkev v Si-ma-fa-nu je bila takrat že premajhna. Več ni mogla vseh vernikov sprejeti pod svoje krilo. In danes? Komaj nekaj nad 400 (beri štiri-sto) družin je še krščanskih. In še te družine, kakšne so? Komaj tretjina jih živi res tudi krščansko. Drugi dve tretjini ste pa že zopet prav blizu poganstva. Ali ni to žalostno?

In kaj je temu vzrok? Ako bi kmet še bolj rodovitno njivo moral pustiti ter bi je leta in leta ne obdelal, kaj bi bilo ž njo? In taki njivi je podoben ta moj novi delokrog. Pomanjkanje misijonskih moči je prisililo predstojnike, da so iz več krajev odpoklicali misijonarje in po dve ali še celo tri krščanske

občine združili v eno. Takrat je zgubil tudi ta okraj svojega dušnega pastirja. Prideljen je bil pa okraju Upetze, dasi je skoro osem dni hoda oddaljen od njega. Le po enkrat, k večjemu po dvakrat je prihajal misijonar v te kraje. Vernikom je manjkalo kruha besede božje, niso imeli koga, ki bi jim dajal vode življenja — po svetih zakramentih. Bile so ovce brez pastirja, prepuščene samim sebi in — volkovom. Pri tem je pa krščansko prepričanje in ž njim krščansko življenje hiralo in hiralo.

V okraju Či-švej je sicer par let sem misijonar-domačin. Toda to je eden izmed »goli-h« misijonarjev, to se pravi, domačin je, ki bi sicer veliko več dosegel, kakor tujec, pa je »gol«, brez vsake denarne podpore, samemu sebi prepuščen. Navezan je le na mali delček miloščine, katero pošilja vikarijatu Rim. S tem pa komaj preživi sebe in svoje služabnike. Ne more postaviti šole, ne cerkve. Popolnoma ima zvezane roke. In pri tem je ves trud zastonj.

Ko sem bil pred kratkim v Či-šveju in sem imel tam sveti misijon, zadostilo je svoji krščanski dolžnosti komaj dvajset oseb, med temi le samo ena ženska — žena oskrbnika misijonske postaje.

Tako je sedaj tukaj! Žalostno, da bolj žalostno ne more biti! Toda ali naj obupam? Ne, nikakor! Moje trdno upanje je, da bode s pomočjo presv. Srca Jezusovega, kateremu je ta okraj posvečen, kmalu bolje. Še Či-švej obhodim, potem pa na delo!

Najpreje bode treba popraviti vse kapelice in vse misijonske postaje, prirediti šole, po vseh krajih obhajati nekake tri-dnevne duhovne vaje in upam, da se bode precej zaspancev prebudilo, novih katehumenov oglasilo in — dobri smo! Voz je v teku. (Dalje.)

Irski kralj Malahy in kralj večnosti.

V četrtem stoletju je vladal v Irskem kraljestvu kralj Malahy. Večkrat so napadali deželo paganski Danci z številnim bojnim brodovjem, opustošili so zemljo, požigali cerkve, samostane, cela mesta. Pa kralj Malahy je naposled s hrabrostjo in modrostjo prisilil, da so Danci končno morali popolnoma zapustiti deželo; v mnogo bitkah jih je popolnoma zmagal. Ko je pa bila tako dežela oproščena sovražnikov in je vsak deželan lahko mirno in varno pod svojo streho bival, se je uprl Brian, mogočen irski knez, proti svojemu kralju Malahyju. Brian je bil izvrsten vojskovodja ter je imel na svoji strani mnogo privržencev, zato je Malahy spoznal, da bi mogel upornika premagati le po dolgotrajni vojski, pri kateri bi morale mnogo podložnikov preliti svojo kri. Tega pa blago srce Malahyjevo ni moglo dopustiti; govoril si je mili vladar te-le besede: »Ako bi mogel svoj prestol ohraniti samo s krvjo in solzami, ga raje prepustim radovoljno svojemu nasprotniku ter mu služim.« In zares, kar je mislil, to je storil; odstopil je prestol in žezlo svojemu nasprotniku Briandu. Ta je ponudbo sprejel; pa velikodušnost Malahyjeva ga je tako ganila, da ga je postavil za sovladarja, ga ljubil kot brata ter nič ni storil brez vednosti njegove. Sicer je pa imel Malahy med svojimi spredniki junaka z imenom Nial III., ki je v ljubezni do podložnih šel še dalje. Nekoč je morala vojska prestopiti zelo narastlo reko Kallan. Prvega vojaka, ki je hotel reko prebresti, so valovi za seboj potegnili; bil je to zvest bojevnik, ki je večkrat za domovino zrl smrti v oči. Ko kralj Nial vidi vojaka v nevarnosti, plane sam v razburkane valove, hoteč ga rešiti. Pa tudi njega potegnejo valovi za seboj in oba sta dobila grob v mrzlih valovih.

Jaz pa poznam junaka, ki je storil zate mnogo, mnogo več, kakor kralja Malahy in Nial za svoje podložnike. Poznaš ga tudi ti. Tvoj Odrešenik je. 33 let je zate preživel v revščini in bedi, trpel je zate grozne muke in nazadnje prevzel zate celo grenko smrt,

da bi te osvobodil iz suženjstva krutega satana, ki ti je hotel oropati nebesa ter vse dobrote. Z nepopisljivim trpljenjem ti je pridobil in zagotovil mili Odrešenik milost, odpušcanje ter nebesa; odprta so ti na stežaj nebeška vrata, samo, ako hočeš, z lahka prideš tje. Pa, ali se nisi ti že večkrat z grehom uprl svojemu nebeškemu kralju ter postal zopernik njegov? Pa glej, on se nad teboj ni maščeval, temveč je kakor kralj Nial zate planil v valove, pa ne v valove kake reke temveč v deročo reko nehvaležnosti, zapuščenosti, onečaščenja, ki teče že doselej skoraj 1900 let. Ta reka je reka zapuščenosti, onečaščenja ter nehvaležnosti, ki pljuska že skozi toliko stoletij ob tabernakelj in v njem bivajočega nebeškega Kralja, ki je kljub temu, da je naprej videl vso nehvaležnost ljudi, ki ga čaka v zakramentu ljubezni, vendar postavil to največjo skrivnost ter ostal med nami v tabernaklih. Odgovarjaj na ta-le vprašanja:

Koliko tabernaklov je na svetu?

Koliko tabernaklov je prašnih in s pajčevino prepreženih?

Ali je katera ječa tako tesna kakor ona, v katero je zaprt ljubi Izveličar?

Ali je kateri jetnik tako sam, tako zapuščen, kakor On?

Jeli že kdo trpel tako dolgotrajno v ječi?

Koliko hostij je bilo že na svetu od zadnje večerje?

Ali kdo dela na tolikih krajih, kakor On?

Za katero plačilo dela ljubi Izveličar?

Koliko jih je, ki mu odtegujejo ljubezen?

On je kralj, kje je njegova čast?

On je Oče, kje je naša otroška ljubezen?

On je naš brat in prijatelj, kje je naša zvestoba?

On je Vsegamogočni, kdo je slabotnejši kot sv. hostija?

On je večna lepota, kdo je nezatnejši?

On je večno življenje, kje najdeš znak življenja?

On je večna modrost, zakaj molči?

Zakaj se je podal v tako slabost in onemoglost?

Vedi in spoznaj: V sveti hostiji nadaljuje ljubi Izveličar svoje življenje in trpljenje zate. Ako bi cel svet molil sv. Rešnje Telo, ko bi noben človek ne razžalil ljubega Izveličarja, ako bi vsa dela in opravila na zemlji bila opravljena v čast najsvetejšemu zakramentu, ako bi vsi verniki bili vsaki dan navzoči pri sv. maši in vsak dan sprejeli s pobožnostjo sv. obhajilo, bi vse to bilo le slabo plačilo za toliko ljubezen.

maše . . . Zakaj ljubi Bog to dopusti? Zakaj ne stegne silne, maščujoče roke? Zato, ker je oltarska skrivnost ravno spomin trpljenja Kristusovega, in je Kristus v sv. hostiji sama ljubezen ter se v svoji nepremagljivi potrpežljivosti ne brani, kakor se ni branil viseč na križu. Poleg tega se Bogu tudi ne mudi; slednjič pademo vsi v roke živemu Bogu. Ljubi Izveličar je natančno videl vse te grozne nečasti in krivice in je kljub temu postavil ta čudoviti zakrament najskrajnejše ljubezni, da bi te rešil. O srce, polno ljubezni!

Cerkev sv. Antona na Viču pri Ljubljani.

In kaj sprejema ljubi Izveličar za to? »Namesto ljubezni«, tako je tožil bl. Marjeti Alakok, »sprejemam skoraj od vseh nehvaležnost, mrzloto in božje rope v zakramentu ljubezni. Tako je govoril mili Izveličar že pred več kot 200 leti. In dandanes? Kolikokrat čujemo o silovitih ulomih v tabernakelj po Francoskem, Laškem, pa žal tudi po Slovenskem; beremo o napadih na procesije s sv. Rešnjim Telesom, o nasilni Francoski vladi, ki se je lotila celo tabernakljev; kako mrzlo sprejemajo kristjani sv. Rešnje Telo, koliko jih je, ki ga sprejemajo božjeropno, kako se zanemarja ter malo ceni daritev sv.

Mesec rožnik je posvečen presv. Srcu Jezusovemu. Glej, da posebno v tem mesecu odložiš svojo dosedanjo mrzloto in nehvaležnost nasproti v sveti hostiji bivajočemu Izveličarju ter da zadostuješ kolikor le moreš za vso nečast, ki mu jo skazujejo grešniki. Zato ti svetujem tole:

1. Bodi pri procesiji na sv. Rešnjega Telesa dan z vso zbranostjo in pobožnostjo, ne oziraj se okrog, ne pasi radovednosti; kinčaj oltarje, ceste, koder gre procesija.

2. V osmini sv. Rešnjega Telesa bodi vsaki dan pri sv. maši če le utegneš; gotovo

pa vsaj v duhu; obiskuj pogosto sv. Rešnje Telo ter se mudi pred tabernakljem.

3. Izpolni Jezusu gorečo željo in prošnjo in sprejmi na praznik Jezusovega presvetega Srca, ali pa gotovo temu prazniku sledečo nedeljo, sv. obhajilo v spravo za vsa razžaljenja, ki so bila storjena in se še vedno napravljajo božjemu Srcu Jezusovemu v najsvetejšem zakramentu.

4. Lepo bi bilo, ako bi se v večjih krajih zbralo več mladeničev in mož ter bi v noči pred praznikom Jezusovega presvetega Srca opravili nočno molitev pred sv. Rešnjim Telesom.

5. Cel mesec junij se prizadevaj vsak dan, da se varuješ svojih navadnih, glavnih pregreh.

6. Daj »Bogoljuba« drugim brati; če se izgubi, ali se zamaže, ne žaluj. Ljubi Jezus ti bo ustavil zlat list v bukve življenja.

Kviško toraj vi vsi in tekmutje v ljubezni do presv. Srca; saj je vredno najiskrenejše naše ljubezni to milo Srce, ki je izlilo zadnjo kapljo ljubezni do nas; saj je to Srce, ki je navzoče v milijardah sv. hostij; saj je Srce našega milega Jezusa, ki je naš zadnji cilj in konec, v nebesih pa bode naše večno veselje in neminljiva hrana. Spominjaj se rad tolažljivih besedi velike častivke Jezusovega presvetega Srca, blažene Marjete Alakok:

Kako sladko je ljubiti najsvetejše Srce Jezusovo in od njega ljubljen biti; zakaj nihče od teh, ki so se mu izročili in posvetili, se ne bo izgubil. Teotim.

Vprašanja in odgovori.

Dobili smo sledeča štiri vprašanja, na katera naj odgovorimo, kar prav radi storimo.

1. Če je človek pridveh ali več sv. mašah na enkrat pričujoč, ali se more vseh udeležiti ali le ene? — Prav in popolnoma more biti človek na enkrat le pri eni sv. maši. Tako, da n. pr. če bi imel kdo za pokoro ali sicer kako dolžnost, da se mora udeležiti treh sv. maš, bi te dolžnosti ne izpolnil, ko bi bil pri treh sv. mašah ob enem in istem času. Pač pa se človek lahko, če je več sv. maš na enkrat, tudi na druge nekoliko ozira ter se ž njimi v duhu združuje; imel bo tudi od tega duhovni dobiček. Če naj pri vnanjih delih tudi po vnanje to združenje pokaže, s tem, da pri evangeliju vstane itd.? To ravno ni potrebno, vendar se sme to storiti; pri povzdigovanju in mašnikovem obhajilu pa še toliko bolj.

2. Ali se more človek z eno spovedjo in sv. obhajilom udeležiti več popolnih odpustkov? — Da, če so dani in izpolnjeni vsi pogoji. N. pr. če je kdo vpisan v tri bratovščine, za katere je obljubljen popolni odpustek na en in isti praznik, ako se 1. prejmejo sv. zakramenti, 2. obišče cerkev in moli na namen sv. očeta, — tedaj zadostuje le ena spoved in eno sv. obhajilo, toda trikrat je treba obiskati cerkev in moliti na papežev namen. (Ne

zadostuje pa zmoliti kar 12 očenašev, kakor vprašalec misli). To je ljudem prav potrebno vedeti. Taki slučajji se prav mnogokrat primerijo in verniki naj bi se teh bogatih prilik le vselej poslužili!

3. Koliko in pri katerih postajah križevega pota se dobé popolni odpustki? — Na to se pa ne more kaj gotovega odgovoriti, ker so, kakor pove sv. Lenard Portomavriški, dotične listine pri nekem požaru zgorle, in je sv. kongregacija za odpustke prepovedala o tem kaj določnega trditi. Sploh to nič ne koristi vedeti, ker zaradi tega odpustkov ne bo nič več. Zadostuje vedeti le to, da se dobi več popolnih in nepopolnih odpustkov. In pa to bi bilo dobro vedeti: Zase prejme vsak le en popolni odpustek (če je v milosti božji, sicer pa nikakor), druge naj obrne za duše v vica. Ako pa hoče tiste duše sam določiti, ki naj odpustke prejmejo, mora to storiti, preden začne moliti ali vsaj preden konča; po končani molitvi bi bilo prepozno. Ali pa naj kar Bogu (ali Mariji) to prepusti, izbrati tiste duše.

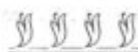
4. Ure v trpljenju Kristusovem: šesta in deveta pomenita po naše: poldan in tretja popoldne; zakaj tak razložek? — No, to je pa precej znana reč. Mi štejemo dnevne ure od polnoči do poldneva

in od poldneva do polnoči; Judje so pa šteli od 6. ure zjutraj do 6. ure zvečer in od 6. ure zvečer zopet do 6. ure zjutraj. In tako so imeli (po naše) ob 6. uri zjutraj prvo, ob 9. uri tretjo, ob 12. uri četrto, ob 3. uri popoldne deveto in ob 6. uri zvečer dvanajsto. Zato beremo, da je bila tema od

šeste do devete ure in ob deveti je Jezus izdihnil dušo. In zato tudi ponekod tudi ob petkih ob 9. uri dopoldne zvoni v čast Kristusovi smrti; kar pa ni prav modro, kajti deveta ura je samo po črki, v resnici je pa tretja popoldne ura Jezusove smrti.

Razgled po Cerkvi.

A. Po svetu.

Papež Pij X. je za protinom nekoliko obolel ter mora po nasvetu zdravnikovem ostati nekaj dni v postelji.

Tretji karitativni sestanek avstrijskih dobrodelnih organizacij bo zboroval v Lincu od 30. junija do 2. julija.

Jezuit P. Hagen je imenovan za vodja vatičanske zvezdarnice; doslej je imel enako službo v Zedinjenih državah v Ameriki.

Maroko. Pri dolgotrajni maroški konferenci sta bila navzoča tudi dva patra frančiškana, ki sta spremljala odposlanca maroškega sultana, namreč misijonar P. Cervera in P. Sarrionadia. Oba sta jezikoslovca in sta opravljala službo tolmačev. V Maroko imajo namreč frančiškani misijonsko postajo, ki jo podpira španski kralj. Misijonarji vodijo tudi deške in dekliške šole, ki se v njih poučuje v angleškem, francoskem in arabskem jeziku.

Ob vezuvski katastrofi so Cerkvi sovražni časopisi zagnali krik, da so katoliški duhovniki zapustili svoje postojanke, ter bežali zapustivši vernike brez duhovne pomoči. Dne 28. aprila pa je pisalo škofijstvo v Neapolju, da se kaj takega nikjer ni zgodilo. Nasprotno! Duhovniki so v smrtni nevarnosti, s pravo pastirsko gorečnostjo in s samozatajevanjem ustrajali na svojih mestih.

Zločinci, ki so prišli do izpoznanja. V Clevelandu v Ameriki so ustanovili bivši kaznjenci svoje lastno društvo, ki ima namen poboljševati društvenike. Ti spokorniki imajo skupno hišo ter svojega duhovnika, ki nadzira verske dolžnosti. Glavna točka pravil se glasi: »Kristus bodi v hiši gospodar!«

Svetovnoznani zavod »Dell' Anima« v Rimu je praznoval v prvi polovici maja 500letnico, odkar obstoji. Poprej (nekoliko tudi še sedaj) je zavod sprejemal ubožnejše tujce-romarje ter jih preskrboval za nekaj dni z vsem; 50 let sem pa sprejema zavod duhovnike, ki prihajajo v Rim nadaljevat svoje nauke. Zdaj je tam tudi naš pesnik Sárdenko, en goriški in en mariborski slovenski duhovnik.

Na Francoskem so ostali nasprotniki framaçonske vlade še vedno v manjšini pri volitvah. Tako se godi, kjer se ukorenini zlo in brezverstvo ter se katoličani ali ne udeležujejo volitev ali pa dajo glasove svojim verskim sovražnikom.

San Francisko. Po strahovitem potresu, ki je skoro ugonobil to svetovno mesto, prihajajo razna poročila o ondotnih razmerah. Dopisnik lista »Emmanuel« naznanja, da versko življenje ondi ni tako zanemarjeno, kakor bi kdo sodil. Prvotni utis, ki ga dobi tujec, ko dospe v tako velikansko mesto ter vidi bele, črne ljudi, napol zamorce, Kineze, Japonce itd. — je ta, da se vse klanja le enem bogu, t. j. amerikanskemu dolarju. Toda samo denar ne omeči človeškega srca, o tem priča okrog 300 raznih čerkva, cerkvic in molitvenic, ki v njih išče ljudstvo višje sreče.

Delavnik je, tako popisuje popotnik. Zjutraj vstopim v cerkev »S. Maria«. Začuditi sem se moral, kajti cerkev je bila skoraj polna pobožnih vernikov. Tu vidiš raznovrstne obraze; Kinez kleči poleg fine amerikanske dame pri obhajilni mizi, zamorec streže pri sv. maši zagorelemu duhovniku Špancu. Obilno obhajancev tujca-katoličana prijetno iznenadi. Obiskal sem cerkev opoldne ter našel najmanj 50 oseb; častilcev sv. R. T. Izvedel sem tudi, da je cerkev

prvi petek v mesecu celo dopoldne prenapolnjena, ter da ima dosti dela 10 spovednikov. — Seve, da se v takih mestih, žal, košati tudi zlo in hudobija.

Slovenci, ki so na Porenkem, so imeli zopet lepo priliko, da so opravili verske dolžnosti pri slovenskih duhovnikih. Frančiškana čč. gg. P. Klement Grampovčan in P. Evgen Stanet sta koncem aprila misijonarila med Slovenci na Westfalskem v münsterski, kolinski in paderbornski vladikovini. Mnogi so se pohvalno odzvali vabilu. Vsi pa, kakor čujemo, niso v čast svoji domovini. Nekateri so celo prave propalice, ki se prav nič ne zmenijo za versko življenje. Sorojaki se jih morajo sramovati. Kaj poreko šele tujci o njih?!

Proti razdruženju katol. zakona se je podpisalo skupno štiriinpol milijona oseb. To je najboljši odgovor katoliškega ljudstva, ki je z njim pokazalo, da ne mara zakona, ki po njem hrepene židje in liberalni prijatelji.

Kneginja Hohenberg, soproga avstrijskega prestolonaslednika je 20. maja kumovala pri blagoslovljenju zastave osrednjega vodstva »Katol. šolskega društva«.

Muzej Srca Jezusovega so ustanovili jezuitje v Arlonu na Belgijskem. Redovna hiša in samostanska cerkev jezuitska sta ondi posvečeni Srcu Jezusovemu; sedaj so otvorili še muzej, kjer so zbrali nebroj podob, kipov, slik, svetinj in škapulirjev Srca Jezusovega. Poseben oddelek tvori knjižnica; v njej se nahajajo francoske, španske, angleške, nemške knjige, ki obsegajo vso literaturo Srca Jezusovega.

Sedem sinov je izgubila neka mati pri nesreči v courrierskih premogovnikih, kjer je izgubilo življenje 1100 rudarjev.

Krščanska oporoka. V Lvovu je umrl vpokojeni sodnik L. Bojarski, ki je malo pred smrtjo zadel glavni dobiček v znesku 200.000 K. Vse premoženje je zapustil za ustanove šolski mladini z opombo, da jih smejo uživati le dobri kristjani, ne pa socialisti ali pa anarhisti.

Na Kitajskem vedno bolj narašča gibanje proti tujcem, zlasti misijonarjem. Mnogo cerkvic in misijskih hiš so izgredniki že porušili. V dotične kraje je odšla vojaška pomoč.

B. Po domovini.

Smrtna kosa. V nedeljo, 20. t. m. so pokopali v Ljubljani ob velikanski udeležbi duhovščine in odličnega občinstva, stolnega prošta, prelata dr. J. Kulavica. Umrl je hitro, zadela ga je kap.

Pogrebne obrede in molitve v stolnici, kakor tudi na novem pokopališču je opravil presvetli knezoškof.

Rajni cerkveni dostojanstvenik je bival na Dunaju 16 let kot ravnatelj v duhovnem izobraževališču sv. Avgušтина; v Ljubljani je bil semeniški vodja 17 let. L. 1902. je pa dosegel čast stolnega prošta.

Dr. J. Kulavica je bil izredno dobrega, milega srca; o tem bi lahko pričali številni gospodje duhovniki, ki so se izobraževali pod njegovim vodstvom v duhovnem semenišču. Bil je vsestransko izobražen ter je kot tak z vso skrbnostjo navajal bogoslovce k vednosti in čednosti. Ker je bil mirnega in blagega značaja, hoče ga prepovedani slovenski dnevnik po smrti označiti, kot bi bil njegov somišljenik. To se pač pravi onečeščevati spomin najplemenitejšega moža, ki je vedno kar najodločneje obsojal pisavo označenega lista.

Naj pripomnimo, da je bil pokojni prošt tudi vnet častilec sv. R. T. Še zadnji dan pred smrtjo je več kakor eno celo uro pobožno molil v stolni cerkvi. Ali je morda slutil, da se je tisto pot zadnjikrat na zemlji poklonil milemu Zveličarju! Svetila mu večna luč!

Mladenci čujte! Znan je vsaj po imenu neverni filozof Rousseau (Rusó.) Ta neverec je priznal tole: „Pokažite mi 19 letnega mladeniča, ki ima še nepokvarjeno srce; z veseljem ga imenujem najlepši kras sveta!“ Sv. pismo pa pravi: „O kako lep je čist rod v svetlobi svoje čednosti; zakaj njegov spomin je večni, ker je v časti pri Bogu in pri ljudeh.“

Čujmo nasprotnika protestanta! Sedanji predsednik združenih držav v Severni Ameriki je lani na narodnem kongresu v New-Yorku, ko so zborovale matere, rekel: „Razporoka je nesreča za narod, prokletstvo družbe, napad na rodno hišo, začetek nesreče za poročenca, nagib in zapeljiva vaba v nenravnost, zlo za moža in še večje zlo za ženo.“

Bazilika Srca Jezusovega. Po Trstu so poslali poziv na meščane naj prispevajo za zgradbo cerkve sv. Srca, ki bo z njo zvezan samostan družbe Jezusove. Ker se nameravajo v Trstu naseliti jezuitje, so zagnali židje in židovski hlapeci silen hrup. Lastniki tolerančnih hiš se boje (!), da ne bi trpel Trst v moralnem oziru.

Duhovne zadeve na Kranjskem. Za častnega kanonika ljubljanskega stolnega kapitlja je cesar

imenoval vodja bogoslovnega semenišča dr. J. Lesarja. — Predstojnik jezuitske hiše v Ljubljani je postal domačin P. Alojzij Žužek; prejšnji superior se je preselil na Dunaj. — Premeščen je č. g. Vincencij Čibašek iz Radeč pri Zidanem mostu v Kranjsko goro. — Nemški viteški red je premestil č. g. P. Hugona Lengfeld iz Podzemlja v Ormož in č. g. P. Rajmunda Rubinek iz Ormoža v Podzemelj. — Nameščen je č. g. Leop. Lenard za kaplana v Radečah pri Zidanem mostu kaplan č. g. J. Lomšek pride iz Selc v Koprivnik na Kočevskem.

Dekliške Marijine družbe iz žužemberške dekanije so priredile skupno romanje k Mariji Pomagaj na Brezje. Udeležencev je bilo nad 600.

Slovenski in češki romarji so bili sprejeti pri papežu 28. aprila.

Zavod sv. Nikolaja v Trstu, ki deluje že 8 let v korist zapuščenim in brezposelnim dekletom, je v tem času sprejel v varstvo že nad 6000 deklet. Od vseh krajev slovenskih prihajajo Slovenke, da dobijo tu za prav malo ceno stanovanje, hrano in varstvo v verskem in nravnem oziru ter tudi nekoliko izobrazbe, dokler se jim ne preskrbi zanesljiva služba. Zavod je vreden vsestranske podpore.

Župnijski izpit so 10. maja dovršili sledeči gg.: Ažman Andrej, kaplan v Postojni, Brajec Jožef, župni upravitelj v Sori, Koželj Fr. duhovnik v Repnjah, Merkun Anton, ekspozit v Razdrtem, Pfajfar Janez, administrator v Javorjah, Remškar Valentin, ekspozit v Matenji vasi, Fr. Sever, administrator v Št. Lenartu, Traven Iv., kaplan v Šmartnem pri Kranju.

V Plaveh na Goriškem je umrl 26. aprila ondotni vikarij č. g. Ivan Dermastija. Bil je vnet pospeševatelj katoliškega narodnega gibanja na Goriškem in vnet duhovnik.

Odlikovanje. Rojak č. g. Ivan Klobovs, vojaški superior v Inomostu je imenovan tajnim papeževim komornikom.

Cerkev na Viču pri Ljubljani. Z zidarskimi deli bodo pričeli meseca avgusta. Načrte je izdelal arhitekt Pascher v Gradcu. Denarne doneske sprejemlje in upravlja društveni blagajnik g. J. Lavrič, posestnik in veletržec na Viču.

* * *

Draga na Kočevskem. Naša Marijina družba prav vrlo napreduje. Na vspehih ima mnogo zaslug g. Tom. Zabukovec, ki jo je ustanovil in krepko vodil dalj časa. Seveda je družba mnogim trn v peti in zato napadajo g. Zabukovca še sedaj, ko je že odšel na drugo službo.

Toda hčere Marijine in vsi pravi katoličani smo č. gospodu prav hvaležni za ves trud. Le dobro znamenje za družbo je, da se vanjo zaletavajo mlachni, sprijeni in hudobni ljudje in se lažejo in napadajo g. Zabukovca, ko ga že ni več med nami, kar je vsem za dokaz, da je z ustanovitvijo Marijine družbe hudobijo zadel prav v živo. Vsi pametni, so že spoznali grde laži obrekovalcev.

Iz Postojne. Ob obilni udeležbi ljudstva se je 22. marca ustanovila dekliška Marijina družba. Na novo je bilo sprejetih 26 deklet v Marijino družbo, 10 jih je bilo že drugje vpisanih, ki pa so sedaj semkaj pristopile. Število sicer ni veliko, a če pomislimo, da naša fara ni ravno velika in se je Marijina družba ustanovila sredi boja zoper Boga in cerkev, kateri se ravno pri nas hudo bije, smemo reči, da je s tem malim številom deklet storjen velik korak za boljše, lepše krščansko življenje. Sprejemni dan je pokazal, da tudi pri nas še marsikatero srce bije za Mater Marijo.

Ljubljana. Ob veliki udeležbi in ob lepi slavnosti je dne 17. maja pristopilo 42 učenk uršulinske notranje šole prvikrat k sv. obhajilu. Dne 19. maja je pa iz zunanje uršulinske šole 98 učenk prejelo prvo sv. obhajilo. Po pol ure trajajoči slavnosti so bile učenke v samostanu pogoščene z kavo in raznim pecivom in nato obdarovane.

Popoludne je bila adoracija, govor in slovesna posvetitev Devici Mariji. Potem so bile učenke zopet pogoščene ter so se z svojimi dobrimi učiteljicami zabavale po nunskem vrtu.

Predoslje. Prva mladeniška Marijina družba na Kranjskem je praznovala na praznik Marijinega Oznanenja, dne 25. marca že svojo desetletnico. Ponosni smo, da je to naša družba v Predosljih. Ustanovil jo je l. 1896. pokojni veliki častivec Marijin, gospod župnik Jož. Kerčon blagega spomina. Slovesnosti so se udeležili tudi sosednji Marijini sinovi in so se z domačimi vred navduševali, da odločno in pogumno še naprej vstrajajo pod zastavo Marijino. Veselje je bilo gledati korenjaške mladeniče, izmed katerih je marsikateri svoj čas nosil tudi vojaško suknjo, radostno nam je bilo srce, ko smo šteli to vrlo četo — krog 50 domačih

Marijinih sinov! In marsikdo med njimi se je že deset let neomajano boril za čast Marijino kljub zasmehovanju, kljub zaničevanju, ki ga ni manjkalo. Častni dan je bil to za mladeniče, zato so jim navdušeno vrole vesele pesmi iz junaških prs in opevale slavo njih Matere.

Po cerkveni slavnosti, kjer so se mladeniči vnovič zopet zavezali služiti Mariji, je bila pristrčna domača zabava, pri kateri so razni govorniki navduševali mladeniče za boj zoper sovražnike vere naše in našega naroda. Vmes pa so se razlegale navdušene pesmi iz radostnih src

Iz Litije in okolice. Duhovske zadruge. Kakor v drugih dekanijah tako se nekaj let sem z vspehom obhajajo v litijski dekaniji v postu tridnevnic s primernimi govori in s spovedovanjem, da se ljudje lahko pripravijo na spoved in si izberejo tudi lahko tuje spovednike, ki pridejo iz sosesčine domačim gospodom pomagat. Tako je bilo o sv. Jožefu v Št. Lambertu, precej potem na Sv. Gori in 4., 5. in 6. aprila v Šmartnem. Udeležba in vnema je bila povsod povoljna.

Vače. Dne 6. maja so bili blagoslovljeni novi altariji na znani romarski podružnici sv. Križa na Slemšku. Ljudstva se je zbralo obilo. Altariji so lepi.

Prežganje. Letošnja velikonočna procesija je bila nad vse krasna. Tudi streljalo se je, kakor tudi na Jančem, kar dela veličasten vtisk in povišuje slovesnost. Slovesnost pa je poviševalo še na Prežganjem novo fino in ukusno izdelano bandero, ki ga je napravila gdč. Marija Sattner za približno 600 kron. Podobe sv. Marjete, farne patrone in sv. Družine, so jako lepe. Vse delo, cena, blago in izdelava hvali izdelovateljico.

Janče. Večkrat so že tukajšnji župljani izrazili željo, da bi se napravil nov veliki zvon. V ta namen so se zbrali dne 29. aprila in sklenili, da se napravi v teku enega leta okrog 2000 kg težak veliki zvon, ki naj bi že prihodnjo pomlad presvetlega gospoda škofa, ko pridejo semkaj birmovat. Denar bo kmalu skupaj.

Šmartno. Letos priredi dekliška Marijina družba prihodnji mesec izlet v Zatičino. — Dne 5. maja sta v domačem krogu obhajala 25 letnico poroke Njegova Visokost vojvoda Pavel Meklenburški in njegova soproga Marija, rojena kneginja Vindišgrec. Oba prebivata sedaj

v gradu Bogenšperk. Rodbina je znana kot strogo verna in pobožna. Vojvoda Pavel se je odpovedal prestolu in vladarstvu, da je mogel po svojem prepričanju prestopiti iz krive vere v katoliško Cerkev.

Dne 6. maja je blagoslovil nova stranska altarja v podružnični cerkvi na Libergi ob azistenci č. g. dekan Anton Žlogar. Ta cerkva je prav krasna, ima šamotni tlak, štiri zvonove, lep križev pot in sedaj še nova krasna altarja, ki ju je za nizko ceno in prav ukusno izdelal gospod Aleksander Götzl iz Ljubljane. Izbrane, ne kričeče, barve in umetniške podobe priporočajo umetnika v obilno naročevanje. Ta lepa cerkva kaže vneto in gorečnost vrle liberške soseske, zlasti pa njenega ključarja Jožefa Ponebšek, ki tako požrtvalno skrbi za lepoto hiše božje.

Litija. Umrli je 29. aprila v cvetu mladosti v Gradcu po mučni bolezni vrl mladenič Marijine družbe slikarski pomočnik Gregorij Robinek. Bil je velik Marijin častilec in povsod priljubljen radi svoje skromnosti in ponižnosti.

Makole. Zopet je imela naša župnija velikonočni ponedeljek veliko dušnega veselja. Naša mladina je obhajala z vso slovesnostjo veličanstveno vsstajenje Gospodovo. Nastopili so mladeniči in dekleta z različnimi govori, pesmicami in deklamacijami. Izvanredno se je obnesel dramatičen prizor „Jezus mrtev in Jezusovo vsstajenje“ iz Zemljičeve knjige. Lepo petje domačega mešanega zbora je množilo veselje mnogoštevilnega ljudstva, katero je oddaleč prihitelo k slavnemu češčenju. Tako češčenje veličanstvenega vsstajenja Kristusovega je tem zgodom našlo vsestransko zanimanje. Navdušenost, pozornost in srčna pobožnost ljudstva je bila občudovanja vredna. Marijini družbi lepo napredujeta. Posebno mnogo je mladine v roženkranski bratovščini, katero vsako prvo nedeljo obhajamo z molitvami in z zadružno procesijo. Tu vidiš pri procesiji vse stanove, zlasti je lepo število mladeničev. Kaj mnogo je mladeži celo v „zlatih rožah“. V teh zlatih rožah se morajo moliti vsi trije roženkranski deli vsak dan in čujte! Mnogo fantov in deklet je v tej bratovščini. Seveda je med našimi fanti nekaj plevela, ali tako je povsodi. Vendar smemo reči mirno in vestno, veliko je dobrih mladeničev in deklet.

Od D. M. v Polju. „Moja pot k Pozabljeni“ — pod tem naslovom je prinesel „Bogoljub“ v 3. letošnji številki lep sestavek. Spominja me ta spis na lepo sliko v naši župnijski cerkvi, ki predstavlja križanje Jezusovo. Pri križu stoji Marija Magdalena, milo zroč na trpečega Odrešenika, ker se zaveda, da je tudi ona kriva z grehi njegovega trpljenja. Poleg nje stoji stotnik, zroč proti nebu, kakor da govori besede: Resnično, ta je Sin božji! Ob robu pa stoji pismouk, ki s peklenkim veseljem gleda trpečega Odrešenika. Ob drugi strani pa stoji prežaljena Devica, milo zroč na svojega Sina. K tej sliki me večkrat pot pripelje — k tej skoraj „pozabljeni“. Da bi se lepa in pretresljiva slika popolnoma ne pozabila, kupili smo svetilko, da gori ondi luč ob petkih in nedeljah. Naj bo v zahvalo za milosti, ki nam jih je sprosil Žalostna M. Božja ter kot prošnja, da nam pokaže Jezusa, blaženi sad svojega telesa!

Iz Trbovlj. Zapustili so nas č. g. kaplan Anton Berk ter odšli v Slov. Gradec. Marijina družba se jim najtopleje zahvaljuje za obilen trud, ki so ga imeli z vodstvom. Vsemogočni naj jim povrne tisočero in njegov blagoslov naj jih spremlja povsod!

Iz Knežaka. Naši dekliški Marijini družbi je zadnji čas smrt ugrabila dve članici: Ivano Šabec in Juljano Slavec. Sestre so jima priredile

lep pogreb. Naša „Čbelica“, ustanovljena šele pred zimo, ima že precej satovja — za 600 K. Dne 7. maja smo imeli celodnevno češčenje. Članice dekl. Marijine družbe so delale častno stražo po tri in tri in so neutrudno molile in prepevale v veliko vzpodbudo vernega ljudstva. Novink se je nabralo že 33. „Bogoljubov“ je pri nas 34.

Št. Lorenc ob Tem. 13. maja so pristopile v III. red sv. Frančiška 104 žene in dekleta. Mnogi, ki so se prvič bali odločno pokazati trdni sklep Bogu služiti, bodo pri drugem sprejemu gotovo zraven. Prejemanje zakramentov veselo napreduje. — Marijina družba si napravlja novo zastavo. Požrtvovalnost deklet je res občudovanja vredna. Dasiravno jim je vodnik pravil, da z zastavo še lahko počakamo, da je najboljša zastava natančno izpolnovanje pravil, so hotele pokazati s svojimi darovi vdanost Materi. Le 70 deklet je dalo skupno 516 K za zastavo. Zato pa tudi Marija varuje svoje. Dozdaj še nismo nobene izgubili in upamo, da tudi za naprej nobena Matere ne pozabi.

Iz Dobrniča. 21. aprila smo imeli dan češčenja. Bilo je slovesno! Cel dan je ljudstvo klečalo pred Najsvetejšim. Molivci so bili razdeljeni po vaseh. Naj bi ga častili radi vedno, kakor on vedno ostane pri nas!

Drobtine.

Varuj se pijanosti! Eden najbolj slovečih mož starega veka je gotovo Aleksander Veliki. Bil je kralj macedonski ter si je s svojo hrabrostjo in vojnim talentom osvojil ves takratni znani svet. Nikdar ni izgubil nobene bitke, zato so mu rekli, da je nepremagljiv. Le ena reč je bila na zemlji, ki ga je zmagala — namreč pijača. V pijanosti, pravijo zgodovinarji, je počel grozne reči. Umoril je svojega prijatelja Klita, dasi mu je Klit malo poprej rešil življenje. Drugič je v opojnem stanju ukazal zažgati mesto Persepolis v Aziji. Nezmerno pitje ga je položilo šele 33 let starega v prezgodnji grob. Pomni! Aleksandru Velikemu ne moreš biti enak kot vojskovodja in zmagovalec, — pač pa kot pijanec, — zato: Varuj se!

Materina podoba. Iz pomorske bitke, ki so jo imeli Španci in Amerikanci pred Manilo, se pripoveduje o nekem pomorščaku tale dogodek: Pravkar se je bilo dalo povelje za boj. Kar pade nekemu vojaku telovnik čez krov v šumeče valovje. Vojak poprosi dovoljenja, da bi smel telovnik vjeti, kar se mu je seveda odreklo. Ves potrt se spusti na drugem kraju čez krov, zgrabi telovnik, se obleče ter se nagloma uvrsti med tovariše. Radi nepokorščine so ga zaprli. Po bitki bi moral admiral Dewey podpisati obsodbo; nesrečni vojak je bil namreč obsojen na večletno ječo. Prašal ga je pa admiral poprej, kaj je zagrešil. Ne da bi odgovoril, potegne iz nedrije fotografijo, ter jo pomoli admiralu z besedo: „Mati!“ Potem je šele pojasnil zamotano zadevo,

češ, telovnika s podobo drage matere nisem mogel pogrešati za ves svet ne. Deweyu so zaiskrile solze v očeh; poljubil je mladega vojaka, ga oprostil ter rekel: „Mladenič, ki tvega svoje življenje za podobo matere, se bo žrtvoval tudi za domovino in ni treba, da bi zdihoval v železju!“

Dolžnosti katoliškega moža. Škof Hedley v Birminghamu na Angleškem je možem v svojem govoru povedal tole: „Lepo je ako so lajiki (neduhovniki) udani in poslušni; toda ločiti je treba dvojno udanost, dvojno ubogljivost. Poznamo ubogljivost, ki je udana, a nedelavna, netvorna, — pa ubogljivost, ki je odkritosrčna in dejanska. Jaz si pred vsem želim takih mož, ki se odlikujejo s poslednjo lastnostjo, kajti nedelavnost lajikov, ki so sicer Cerkvi udani, je dobri stvari mnogo že škodovala. Ako bi bili katoličani pogumni in bi bili pokazali časih zobe, odvrnili bi bili od katoliške Cerkve marsikatero nesrečo. — Katoliški mož podpira lahko delo sv. Cerkve v mnogih ozirih, n. pr.: 1. da kaže soglasje z dušnim pastirjem v važnih zadevah. 2. Skuša naj pripomoči, da bodo dobri katoličani zasedli veljavna mesta v raznih zastopih. 3. Udeležuje naj se živahno vseh javnih zadev, zlasti volitev. 4. Pomaga naj ustanavljati koristna društva v zvezi s Cerkvijo. 5. Podpira naj pošteno, katoliško časopisje, ki je glavna in prva moč naše dobe. 6. Naj se ne boji, po možnosti tudi v denarju kaj žrtvovati za dobro stvar.

Cerkev ostane. Napoleon I. je svoje zadnje, neslavne dni preživel, kakor znano, na otoku sv. Helene. Nekega dne je slonel na skalnati, daleč v morje štrleči čeri. Zamislil se v pretekle čase. Pred duhovne oči mu stopijo v črni dim zavite razvaline mest, ki jih je razdejal ter tisoči in tisoči vojakov, ki so pokoreči se njegovi častihlepnosti, popadali v strašnih bojih. Spomin na vse to ga pretrese, da se zmakne ter upre oči na zvonik bližnje cerkve. Kakor bi se prebudil iz zamaknjenosti, zakliče s slovesnim glasom: „Narodi se pogrezajo v večnost, kraljevi sedeži razpadajo, a sv. Cerkev ostane!“

Ali se sme napraviti tu pa tam izjema?

Ali ne bi bilo časih dobro, potrebno, da bi se zakonska ločila? — Sv. Cerkev še nikdar ni dopustila, da bi se zakonski mož ali zakonska žena vnovič poročila, dokler je zakonski drug

živ. Pač pa cerkev dovoli, ako so razmere take, da možu in ženi res ni skupaj živeti, ter je ločitev kot manjše zlo po нравnih pravilih potrebna, — da smeta vsak zase živeti.

Družinsko življenje v Severni Ameriki, kjer državna oblast dovoljuje razporoko, je sila žalostno. Razporoke se množe v tolikem številu, da je groza. Tekom 20 let je bilo ločenih 380.000 zakonov. Samo l. 1889 se je razporočilo 35.000 parov. L. 1904 pa že 60.000. To so suhe številke. Kdo pa more preceniti in zdaleka razbrati, koliko solzâ in pa tožbâ, koliko bede in revé, koliko zla in gorjâ je v tih številkah skritega. Pohotni možje, ki jim je mar le vživanje že še izhajajo; omadežujejo sicer srce s strašnimi grehi, a lahko dobe drugo, tretjo družico. Kaj pa zapuščene žene, ki so pahnjene največkrat v obupno bedo in revščino? Kaj pa otroci, ki se zanemarijo telesno in duševno!

Take razmere hočejo vpeljati v Avstriji!

Kaj pa pravi nasprotnik kat. Cerkve, protesiant Gladston o razporoki? Ta slavni angleški minister pravi: „Razporoka ni dopustljiva pod nobenim pogojem, v nobenih okoliščinah; zakaj zakon je pogodba za celo življenje, pogodba, ki se s smrtjo konča. S krščanskim zakonom je združena obenem obljuba pred Bogom; ni je moči, ki bi to obljubo razvezala. Ako se dovoli razporočenje s pravico do druge poroke, je s tem uničena družina v korenini in deblu.“

Pisarjenje in čečkanje po cerkvenih stenah zlasti na božjih potih je prišlo že kar v modo. Ta nečedna razvada, ki se z njo poškoduje cerkvena last, naj bi se opustila. Nekje je v božjepotni cerkvi visela tablica s sledečim napisom:

Ne delaj steni nič krivice;
Za grehe toči rajši zdaj solzice!
Imenu tvojemu tu ni prostora;
Pred vsem na misli naj ti bo pokora!
Tu svinčnika !: nič ni treba,
A rožni venec milost da ti z neba.

Kratkočasnica.

V šoli so se otroci učili zgodbo egiptovskega Jožefa. Veroučitelj vpraša drugo uro pridnega Ivčeta: „Kje smo zadnjič prenehali? „Tam, ko je Jožef na strehi sedel“, se odreže Janezek. „Kako pa ti je to v glavo padlo?“ poizveduje katehet. Deček: „Saj ste rekli, da ga je Putifar postavil čez vso svojo hišo.“

Odpustki meseca junija 1906.

1. Petek, I. v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in svetu obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; udje bratov. presv. Srca Jezusovega morejo dobiti popolni odpustek proti navadnim pogojem danes, če se ga ne bodo udeležili prvo nedeljo.

3. Binkošti. Nedelja, I. v mesecu. Udom rožniveenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presv. R. T. Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

13. Sreda. Sv. Anton Pad. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

14. Praznik presv. Rešnjega Telesa. 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmo sveto obhajilo in gredo za procesijo. — Popolni odpustek: a) udom bratov. presv. R. T. danes ali med osmino v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) udom bratov. za uboge duše v vicah, danes ali v osmini; c) udom bratov črnega škapulirja v bratovski ali farni cerkvi.

19. Torek. Zv. Mihelina. — Tretjerednikom popolni odpustek, kakor včeraj.

24. Nedelja, zadnja v mesecu. Sveti Janez Krstnik. Popolni odpustek: a) tretjerednikom kakor 13. t. m.; b) udom brat. presv. R. T. danes ali med osmino v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom brat. Srca Marijinega; e) Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec.

29. Petek. Sv. Peter in Pavel, apostola. Popolni odpustek: a) tretjerednikom kakor 24. t. m.; b) udom brat. presv. R. T. kakor 24. t. m.; c) udom brat. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more obisk v bratovski cerkvi izpremeniti v drugo dobro delo; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom brat. za uboge duše v vicah, danes ali v osmini.

30. Sobota. Praznik presv. Srca Jezusovega. Tretjerednikom vesoljna odveza.

Popolni odpustek: a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jezusovega; udom brat. presv. Srca Jezusovega danes ali prihodnjo nedeljo; c) udom bratov. presv. R. T. kakor 24. t. m.; d) udom brat. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) udom molitvenega apostolstva.

Mesečna pobožnost. Devetdnevnic v čast sv. Duhu pred binkoštnim praznikom se začne v vseh farnih cerkvah v petek po vnebohodu, to je 25. maja. Kdor se udeležuje devetdnevnic v cerkvi, more dobiti vsak dan 7 let in 7 kvadragen odpustka, popolni odpustek pa med devetdnevnic, ali na binkoštni praznik ali v osmini, ko gre k izpovedi in svetemu obhajilu. Če se kdo ne more udeleževati devetdnevnic v cerkvi, dobi iste odpustke, če jo opravlja zase. — Prav ti odpustki proti enakim pogojem se dobé še enkrat, če kdo opravlja to pobožnost v čast sv. Duhu v osmini po binkoštnih praznikih. (Leon XIII. dné 9. maja 1897.)

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec junij, namen od sv. očeta potrjen: Pogostno sv. obhajilo.

Javne zadeve: Sveti oče. — III. slovenski katoliški shod. — Nesrečna Francija — Spreobrnitev trdovratnih grešnikov. — Vojska zoper pijančevanje. — Naši rojaki na tujem. — Katoličani na Hrvaškem. — Da bi Bog vse nepriljubljene varoval neprevidene smrti. — Da bi nas Bog varoval strele in toče. — Spreobrnitev nevernikov; misijoni in misijonarji. — Vsi mlačni Marijini družabniki in oni, ki so izstopili.

Zasebne zadeve: Neka zakonska zadeva. — Neka oseba, da bi mogla prenesti hudo obrekovanje. — Dva-krat za srečen izid pravde. — Neka oseba za razsvetljenje. — Neka družina za zdravje. — Na umu bolna oseba.

Zahvale:

Marija Jugovic v Šk. Loki. — Neka oseba v Šmartnem pri Litiji. — Marijina hči iz homške fare. — M. B. iz Zapuž pri Šturiji. — Ivana Petek s Križa pri Komendi. Kristina Premru iz Šentvida pri Vipavi.

Darovi:

Za najpotrebnejše misijone po č. g. M. Sušniku z Vrhnik 63 K. — Za afriške misijone Peter Jare v Strohinju 15 K. — Za varihe božjega groba župnija Studeno 2 K 50 h. — Za cerkev v Ivanski, Bosna, Jožef Kopajnik, Koroško 2 K. — Za kruhe sv. Antona iz Šentvida pri Vipavi 1 K.

**Krasen molitvenik
po jako znižani ceni!**

Moža, čigar sliko prinaša današnja številka, je gotovo marsikateri naših naročnikov osebno poznal; saj je preteklo še komaj nekaj let, kar je izdihnil svojo preblago dušo Predoseljski župnik in knezo škofijski duhovni svetnik gosp. Jožef Kerčon, ki je bil vzor duhovnika in je poznal edini smoter delovati za čast Božjo in izveličanje duš. Ta neutrudljivo delavni duhovnik je obogatil naše nabožno slovestvo z mnogimi molitveniki, med katerimi je najboljši

☼ **Rafael** ☼

ali nauki in molitve za odraslo mladino. 4 nat., 350+10 str.

Ta molitvenik je glede na popolnost in mnogostransko vsebino vreden najčplejšega priporočila; tudi se mu je preskrbela prav lična in trpežna vezava v priročni šepni obliki. Kljub vsej krasoti se je znižala cena temu molitveniku na 1 K (pri poštnih naročilih naj se doda še 10 vin. za pošl.)

Želeti bi bilo, da si nabavi ta krasen molitvenik vsak slovenski mladenič in vsako dekle, ter ga priporoča tudi svojim tovarišem in tovarišicam. — Da se torej molitvenik hitreje razširi, je pripravljeno založništvo dati vsakemu ki naroči objednem ali polagoma 5 izvodov tega molitvenika, poleg znižane cene še eno naslednjih Spillmanovih povestij kot nagrado zastoj:

Praški judek. Ujetnik morsklega roparja. Maron krščanski deček z Libanona. Marijina otroka.

Pri naročilu na 5 izvodov molitvenika naj naznani naročnik, katera teh povesti naj se priloži pošiljatelj kot nagrada. Denar in naročila naj se pošiljajo

Katoliška bukvarna v Ljubljani.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15

(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelodvodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Cebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

„Slava Mariji“

Ob 300 letnici ustanovitve
prve Marijine družbe na Kranjskem.

Založilo osrednje vodstvo Marijinih
družb na Kranjskem

Dobiva se v „**Katoliški bukvarni**“ in prodajalni „**Kat. tiskovnega društva**“ v Ljubljani.

Izvod stane 40 vin., po pošti
13 vin. več.

Tri nove Spillmannove povesti!

Izboren vseh, katerega so dosegli slovenski prevodi krasnih Spillmannovih povesti, v prvi vrsti „**Praški judek**“ in „**Žrtev spovedne molčečnosti**“ nam je dal povod, da smo pričeli hitreje izdajati zbirko Spillmannovih povesti in podajamo slovenskemu ljudstvu in mladini tri nove snopiče:

V. zvezek: **Ujetnik morskega roparja**. Povest. 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

VI. zvezek: **Arumugan, sin indijskega kneza**. Povest 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

VII. zvezek: **Sultanovi sužnji**. Carigrajska povest. Cena 60 vin., karton. 80 vin., po pošti 10 vin. več.

Ne bomo se na tem mestu bavili z vsebino teh povesti, rečemo le, da ni samo skozi in skozi mikavna in zanimiva, temveč tudi zelo podučna; povesti se priporočajo same in si bodo pridobile obilo prijateljev. — Kdor hoče brati mične povesti, naj seže po njih; s pridom in zanimanjem jih bodo brali odrasli in mladina. Posebno stariši in vzgojitelji skrbite, da dobi mladina v roke Spillmannove in Kristof Šmidove povesti; napravili ji boste s tem mnogo veselja, še večje vrednosti pa bo dušni prid in nagib k čednosti, ki ga bo zajemala mladina iz teh spisov; z dobrim berilom se doseže češče več kot s pogostim svarjenjem.

V isti zbirki so popred izšli naslednji snopiči:

I. zvezek: **Ljubite svoje sovražnike**. Povest iz maorskih vojsk na Novi Zelandiji. II. natis.

II. zvezek: **Maron, krščanski deček z Libanona**. Povest iz časov zadnjega velikega preganjanja po Družih.

III. zvezek: **Marijina otroka**. Povest iz kavkaških gor.

IV. zvezek: **Praški judek**. Povest. II. natis. Vsak snopič velja 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

Opomimo tudi, da je povest istega pisatelja „**Žrtev spovedne molčečnosti**“ popolnoma pošla, a bo že v eadem tednu zopet na razpolago.

Katoliška bukvarna v Ljubljani.

Kupite! Naročite!

1. Nova pravila **Marijinih družb**.
2. Sprejemnice in pravila ter vpisovalne pole **družbe treznosti**.
3. „**Slava Mariji ob tristoletnici Marijinih družb**“, spominska knjižica. Cena 40 vin., po pošti 13 vin. več.
4. „**Ura moliti Jezusa v presv. Zakramentu**“. (Molitve obdane z odpustki za duše v vicaš.)

Vse to se dobi v Ničmanovi prodajalni (Katol. tiskovnega društva) v Ljubljani, Kopitarjeve ulice.